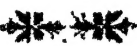

207 178

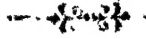
“ अ अ ” नयाला ”

सयरे यमन. उर्फ अहारे गुलशन.

अनावनार,

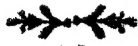
भीर सैयदअली कादरी, भीलीभारीया.

छपाची प्रगट करनार

सैयद अनुभीयां भीन सैयद अमीरभीयां

कादरीनी कुं.

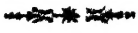
(आ 'मुक सने १८६७नारपमां अंकट प्रमाणे रळटां करावीछि)

मुरत.

'दधी भित्र' अेनछव त्रिन्टींग प्रेसमां छपी.

सने १८२५ लीनरी

सने १८०७ हसवी.

कीमत ३. ०-५-०.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કોપીરાઈટ-સંગ્રહ

૧૯૬૮

૨૦૧૬

गुजरात विद्यापीठ ग्रंथालय

[गुजराती कॉपीराइट विभाग]

अनुक्रमांक २०१५ वर्गीक

पुस्तकचे नाम अथवा व्यंजन

विषय ६३६८:१३६८

સયરે ચમન ઉર્ફ ખહારે મુલશન.

૨૦૧૬

દિઆચો.

નામીયા શાએરો અને કવિઓએ પોતાનાં કીમતી વખત-
નો ભોગ આપી, ગાયનનાં શોકીન અને સગજદાર લોકો માટે
જે કાંઈ કીમતી કવેરાતનો જયો ગઢેરમાં કાવ્યા છે, તેનો
સંબંધ કરવા મુનાસબ છે, ગાયનથી દીલ ખુશ થઈ મગજને
રાહત મળે છે. એટલુંજ નહીં, પરંતુ તેમાંથી નસીહતોનો સમ્બંધ
પણ મળી શકે છે. આવાં ગાયનોનો જયો ગુજરાતીમાં છપાય,
તો તેથી શોકીન લોકો ગાયનનો લાભ લઈ શકે. એવા હેતુથી
આ કિતાબ સયરે ચમન ઉર્ફ ખહારે મુલશન, છપાવી છે.
એમાં ચાર ભાગ છે. પહેલા ભાગમાં દક્કાની અને નાચતીઆ
સંબંધ છે, અને બીજા ભાગમાં નાટકનાં ઉરદુ ગાયનો, અને ત્રી-
જા ભાગમાં નાટકનાં ગુજરાતી ગાયનો છે, અને ચોથા ભાગમાં
મરી, દાદરા, કહેરવા, કવ્યાલી, ગરબીઓ તોરે પરચુરણ ગા
તા છે. એવી રીતે ચાર ભાગમાં જલસાઓનાં તથા નાટકોમાં
નાં ઉમદાં અને ચુનંદા ગાયનો છે. આ કિતાબમાં ગાયનો
લેવામાં આવ્યાં છે કે, જે શોકીનોને ખસંદ પડ્યા વિના
રહશે નહીં. ગાયનોની ખુદો આજ સુધી થઈ ખહાર પડી ચુકી
છે, પરંતુ એમાં જે ગાયનનો સંબંધ છે, તેવી કોઈ પણ ખુદમાં
જેવામાં આવતો નથી. કેટલીક ખુદોમાં નદામાં અને રસ વિનાનાં
ગાયનોથી ભરતી કરવામાં આવે છે, તેવાં ગાયનો આ ખુદમાં

દાખલ કરવામાં આવ્યાં નથી, કારણ કે એમાંના ગાયનો ખાસ્ત ગાનારાઓની ફરમાસથી દાખલ કરવામાં આવ્યાં છે, અને ફક્ત ધસત્રામી ભાઈઓજ આ ખુકનો લાભ લઈ શકે એમ નથી, પરંતુ હાંદુ ભાઈઓ પણ એનો લાભ લઈ શકે, એવાં એમાં ગાયનો લીધાં છે.

મારા તરફથી આજ સુધીમાં કેટલીક કિતાબો છપાઈ ચુકી છે. અને તેની હજારો નકલો ખપી ગઈ છે, અને દરરોજ તેને ખપ ચાલુજ છે, અને તેથી મારી કિતાબો ધસત્રામી ભાઈઓમાં પસંદગી પામી છે, અને મારા કદરદાન ધરાકોએ આજ સુધી મને જે આસરો આપ્યો છે, તેનો આ તકે દાલોગ્નનથી એહસાન માનું છું, અને ખુદા પાસેં ઇલતીજ કરું છું કે તેઓને સલામત રાખે આમીન.

આ ખુકની પેહલી આટ્ટીની બધી નકલો ખપી જવાથી એમાં કેટલોક વધારો સુધારો કરીને બીજીવાર છપાવી છે, તે ઉપરથીજ જણાય છે, કે આ ખુક ઘણી લોકપ્રીય થઈ છે.

આ કિતાબમાં ગાયનો પસંદ કરવામાં મને મુનશી મીર મોહમદ હુસેન સાહેબ ઉભાઈવાલા તરફથી મદદ મળી છે, માટે તેમનો આભાર માનું છું.

છેવટ વિનંતી કરવાની કે આ ખુકમાં કોઈને ભુલ જણાય તો સુધારી લેશો, અને મને દરગુજર કરશો એવી ઉમેદ છે.

સુ. બીલીમરા. ૧
દેગડી સ્ટ્રીટ ૧

શ્રી. હુઆગો
મીર સૈયદઅલી કાદરી.

७८६

सयरे यमन, उईं आहारे गुलशन.

भाग १ दो.

हम्हे पारे तयाला.—१.

कईं वा हवासं में धयतीदा, तेरी शान नख नलाखहु,
 नहीं कोष तेरे सीया खुदा, तेरी शान नख नलाखहु.
 तेरा नाम साहेबे खुदा हे, तेरा दर भकामें वणुद हे,
 ये तेरी नमी ये तेरा समा, तेरी शान नख नलाखहु.
 कहीं तु रहीमो करीम हे, कहीं कहेरसे तेरे भीम हे,
 सभी देहतेहें तुझे रणना, तेरी शान नख नलाखहु.
 कहीं भयकशामें तु न छुपा, कहीं आणीदोंमें तु नमीवा,
 तु कहां कहां हे मेरे खुदा, तेरी शान नख नलाखहु.
 तेरा शोर साजेरो मुलमें हे, तेरा छक खुदाखुदा गुलमें हे,
 हे तेरा जुदुर दरअक न, तेरी शान नख नलाखहु.
 तुने कुन कला कय कुन हुवा, सरे अंदा तुजको नीगुं हुवा,
 तेरे हुकम लाये हें सय अज्ज, तेरी शान नख नलाखहु.
 तुने नहना अकरय अरमदा, कला अपने अंदांसे अय खुदा,
 भवा कोष तुजसे हो कया खुदा, तेरी शान नख नलाखहु.
 सरे अज्ज जुदाके अय, येह हमीद केहता हे राजे अय,
 नहीं कोष मेरा तेरे सीवा, तेरी शान नख नलाखहु.

गजुल—२.

हे। दुःख आप पे भेअरानके ननेवाले,
 आनकी आनमें शीर लोटके आनेवाले.
 मुण गुनेहगारकी हे शरमो हया तेरे लाथ,
 भेरे भवला भेरी पीगडीके बनानेवाले.
 ग्यो तलय भेने दीया मुणके धनायतसे दीया,
 तेरे कुरपान भेरे नाण उडानेवाले.
 शीकसे रंजसे आइतसे बलासे गभसे,
 आप हें उभते आसीके बनानेवाले.
 वाहरे नते मुकदसके हे, इअरे धसा,
 हे गुलाम आपके मुरदोंके लुलानेवाले.
 नकशये इये मुआरक न भीया पर न भीया,
 मुतहैयर रहे तसवीर बनानेवाले.
 तेरी वोह नत हे यकता के सदा तीइलीमें,
 ये मलायेक तेरे जुलेके जुलानेवाले.

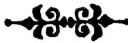
गजुल—३.

अरे वोह डुरने जेणार्ध पुदा नने कहां हे तु,
 शैहनशाही दील आराध पुदा नने कहां हे तु.
 तेरी पुरकतमें जेकल हुं में तेगे अअरका धायेल हुं.
 कभी सुरत न दीअलाध पुदा नने कहां हे तु.
 अअसतो केहके केहलाया कहां कालु अला सपने,

हुवा मअशीमें हरजध पुढा जने कहां हे तु
 कडा हे नहनेो अकरअ थुं छुपा परदेमें अयसा ककुं.
 अनाया हभके सवदाध पुढा जने कहां हे तु.

गजल-४

अेक इकत मेंही नही आहनेवाला तेरा,
 असने पयदा डीया वोहनी तो हे शयदा तेरा.
 हलके मेरे छुरी इरके कातीलने कडा,
 अयते हेपेगे तउपनेका तमाशा तेरा.
 नभपर मेरे नभके छीउका अजये पानी,
 अयतो हांउा हुवा कातील ये कसेज तेरा.
 उअर सीनदेसे सरके न उडाउंगा कनी,
 हाथ लगजये अगर नकशे इडे पा तेरा.
 येह हे उम्मीद शयो रोज हीसे भीरअडी,
 नअके वक्त नयांपर रहे कसेमा तेरा.

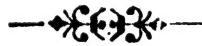

गजल-५

तुरपर जलवा दीयाया यारमे,
 मुसाके अेपुढ अनाया यारने.
 सर दीया सर मस्त अयने छश्कमें,
 मजनुके अन अन शीराया यारने.
 ये कडा अथीलने लाकर पुराक,

यक्षीये या हजरत मुजाया यारने
 क्या अडा इतया मोहमदको भीला,
 इअर अपने मुलाया यारने.
 मेकली हजरत भीलासकी क्या कहुं
 सेहरा असेहरा शीराया यारने.
 शअकी जेतापी लीअुं क्या दोस्तो,
 आअमे नलवा दीयाया यारने.
 पुतला करके आकका परवरदीगार.
 रेशनी दीलमे लगाया यारने.
 शुक्र कर काजी मुहाका रोजे शअ,
 आन्नका अंदा अनाया यारने.

गजल—६

क्की गुनाहोमे उअ सारी, धलाही तोया धलाही तोया,
 मे अअदे आकी तु रअये आरी, धलाही तोया धलाही तोया.
 गुनाहकी गडी धरी हे सरपर, कदम उहाउं नमीसे कयुंकर,
 क्की हे मंअल ये ओज आरी, धलाही तोया धलाही तोया.
 क्करकी सअती शीसारे मरकद, गुजर शीरीस्तोका पेहली मंअल,
 वोह धर अकेला वोह कअ अंधारी, धलाही तोया धलाही तोया.
 मुसाशीरां अस सराये शानीमे अयसे सोये के शीर न नजे,
 सीरहाने नके अजल पुकारी, धलाही तोया धलाही तोया.
 सदीस दुया दुवा हे यारो, गुनाहके हरीयामे सरसे पातक,
 ये सरगीरानी ये शर्मसारी, धलाही तोया धलाही तोया.

गजल—७

ये क्यसे पाल भीपरे हें ये सुरत क्युं यनी गमकी,
 तुम्हारे दुश्मनोंको क्या पडी हे मेरे मातमकी,
 मजा छसमेंही आता हे नमक छीउको नमक छीउको,
 कसम लेलो नहीं आहत मेरे जपमोंको मरहमकी,
 शीशायत कीससे कीजे लाये क्या उलटत जमाना हे,
 प्यरहाया प्यार जप हमने मोहप्यत आपने कमकी,
 न मीलयेगा न मीलयेगा कोछ हम भर न नगछे,
 मुदाका शुक्र हे पेहले मोहप्यत आपने कमकी,
 मुदा जने तुमहेंबी रहम आता हे गरीभोंपर,
 पसे परदाभी तो मोहलत नहीं मीलती कोछ हमकी,
 कहां जना हे यमयम कर यलो अयसीबी क्या जलदी,
 पु. राम्में तुमही तुम हो नजर पडती हें आलमकी,

गजल—८

हे प्यहारे पागे दुन्या अंद रोज,
 टपलो छसका तमाशा अंद रोज,
 अय मुसाहीर कुयका सामान कर,
 छस सरामें हे पसेरा अंद रोज.
 दहन करके कपमें जेली कजा,
 अय यहां तुम सोते रहना अंद रोज,
 हे जमीं अेक मोजे दरीया कोछ दीन,

आसर्मा हे पुढपुढासा यंद रोज.
 क्युं सताते हो कीसी मे जुर्मका,
 जालीमो ये हे नमाना यंद रोज.
 पुछा लुकमांसे जया तु कीतने रोज,
 दस्ते इसरत मलके मोला यंद रोज.
 शीर कदां अकपर कहां तुम होस्तो,
 साथ हे धंसका तुम्हारा यंद रोज,

—◆—
 गजल—८

—◆—
 केहता हे पुढा दीलमें न धपरये मोहंमद,
 अपशुंगा वसीके जसे इरमाये मोहंमद.
 मुसाके लीये मेंने कोहे तुर पनाया,
 जोर अरशे मोअवलाये रणी नये मोहंमद.
 अपशुंगा में अक अकको पस रोजे हशरमें,
 इम्मतके गुनाहोंसे न शरमाये मोहंमद
 दामनमें छुपा ले मुजे दामनमें छुपाये,
 परदा मेरे अणोंका न पुलजये मोहंमद.
 जशील मोहंमद हूं मेरे अशके तारे,
 पुरी न करं क्युंकर तमन्नाये मोहंमद.

—◆—
 गजल—१०

—◆—
 या रहे गरसे. या हमसे मुलाकात रहे,

जन नती रहे क्या गम है मगर आत रहे.
 सरके कटनेका मुझे गम नहीं पर गम है ये,
 आत वोह डीअये असमें के मुखाकत रहे.
 नींद आंभोमें है शरमाछ दुध है चितवन,
 सय अताओ के मेरी जन कहां रात रहे.
 नजेके वक्त मुझे छोडके नते हो कहां,
 अंदगी भरतो मेरी जन मेरे साथ रहे.
 नम हाथोमें रहे ताकमें धमान रहे,
 हाथे धस धस्किमें हींदु न मुसलमान रहे.
 आग ननेकी नबी दीलमें पुशी होवे गपुर,
 यारबी साथ रहे मोसीमे अरसात रहे.

गजल—११

दुस्नसे शरभीदा करहुं भाहे तायां तो सही,
 आहसे गरहुंका करहुं याक दामां तो सही.
 उस लमे नाणुकपे सुरभी पानकी आने तो दो,
 डोडी डोडीके पीके लासे अदभशां तो सही.
 गयो हींदु ओर नसारा सय हें मेरे दाममें,
 सयको अपने हाथसे करहुं मुसलमां तो सही.
 तु जे कातील पीयकर आयाहे मेरे सरपे तेग,
 दुंद करहुं में तेरी शमशीरे पुररां तो सही.
 में वोह लेला हुं जे मुजके देअ लेवे एक नऊर,
 छाने मजनुंकी तरैह आके पीयायां तो सही.

गजल—१२

गुरेरे दुस्नसे सीना उभारे तनके भेडे हें.
 अनोभा हे श्याम उनका अनोभे अनके भेडे हें,
 वने अय पुत सामने तेरे रुपे रौशनके भेडे हें,
 पुदा नने हे क्या धसरार क्युं पुत अनके भेडे हें.
 पता लगता नहीं छलनी कलेज करे वासोका,
 नहीं मायुम दीलपर तीर कीस रीतवनके भेडे हें.
 वोह दुस्ने अंद रोग्गकी अदोलत आदमी होकर,
 परी ३ माह शीमाछत्र दुर तीलअत अनके भेडे हें.
 दीभाने आये हें वोह सोगके परदेमें आराधय,
 भेरी यजमे अन्नमें कीस कद अनकनके भेडे हें.
 क्यामत तक तजभुल हम उहाये उह नहीं सकते,
 नीहायत येनसे गोशेमें अय भदइनके भेडे हें.

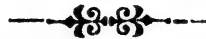
गजल—१३

नहीं हे जोइ मुण्डो गहीद मोहंमदी हुं मोहंमदी हुं,
 उरा न दोनअसे हमको वाअेज मोहंमदी हुं मोहंमदी हुं.
 गुनाहके दहीयामें गंके हुं पर नहीं हे कुछ उर तुईसे हजरत,
 कहुंगा मेहशरमें सयसे अरहकर मोहंमदी हुं मोहंमदी हुं.
 में जासुल आजमका अेक गदा हुं तुईसे मौलाके अय अछने,
 मेरे हें रहपर शरीये मेहशर मोहंमदी हुं मोहंमदी हुं,
 हे मरक अयसा हमारे दीलपर के भरनेके आदमी छटक कर,

कहेगा मेरे लहडका पथर मोड़मदी हुं मोड़मदी हुं
मोड़मदयाकुण्जरान धपरावसीला तुजको अहोत अडाहे,
नकीरे आवे तो केह जीउक कर मोड़मदी हुं मोड़मदी हुं.

गजल—१४.

हसीनींका हरअेक आलममें शोहरा होही जाता हे,
तुम्हें जे देख लेता हे वोह शयदा होही जाता हे.
बशामें जे लीया जोसा अक्ष कयुं होते हो साहेण,
असो भील जेठो जने हो के अयसा होही जाता हे.
मेरे कमअप्त धस दीलकी अयस ये क्यसी दालत हे,
कलेण मलते मलते हई पयदा होही जाता हे.
अपर मरनेकी सुनकर हरधडी हरान होते हैं,
जवाना मर्ग मरनेका अयंजा होही जाता हे.
कभी हे हई सर उनको कभी मेंहदीका हीजा हे,
हमारे धर न आनेका अदाना होही जाता हे.
अया बी हे कहीं तेरी नजरसे आजतक असगर,
सुना हे रक्षता रक्षता दील दीवाना होही जाता हे.

गजल—१५.

तेरी उलझतको अय आण न कयुं दील कीभीया जने,
प्यारा जणके तुजको हजरते अयश्नवरा जने,
दीले भीमारकी मेरे अथरले जह्द अय आण,

मसीहा तुही मेरा हे मेरे दीवकी दवा गने.
 तमना हे ने दीवकी क्या कहुं अय जानये आलम,
 तुम्हारे मासीवा क्या क्या कोष मेरा मुददया गने.
 गदाको अेक पलमें तु अगर आहे गनी करदे.
 तेरा दरआरे आलीम हे ये इत्या कोर्ष क्या गने.
 कटी नउ कुककी हींदुस्तानमें आपके पायेस,
 कोष क्या इतअये आली नहांमें आपका गने
 न कयुं इत्नेमें आवा हो सीकंदर और दारासे,
 तेरे दरआरे आलीका ने अपनेको गदा गने.
 नहे कीसमत कीसी दीन गुलशने अजमेरमें आण,
 खुलाईगे मुझे वासील खुदा गने खुदा गने.

गजल—१६.

दरपे अश्रील नीगेहआन अने अेडे हें,
 आप दौनेनके सुलतान अने अेडे हें.
 रुश्रको पेशे खुदा देपो अडी उम्मत,
 आप कीस शानसे अशान अने अेडे हें,
 गनते हें के हन्नरोको र वा हमने,
 क्या वोह धनसान हें नादान अने अेडे हें.
 कल तो शयदा लुये दुनीया पे खुदाको लुके,
 आण मेहशरमें पशेमान अने अेडे हें,
 हे यकी उम्मत आसीकी शहाअत होगी,
 अर्शपर आण वोह मेहमान अने अेडे हें.

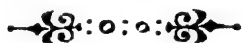
हे ये माझुम के हम पेशे भुदा नमंजे,
 इयसे माझील हें के अनजन बने जेठे हें.
 भीमे अहमदका मोअम्मा अली अहमद नभुला,
 अछछे अछछे यहां हयराज बने जेठे हे.

गजल—१७

गुल उठा अशपे लो अत्मे पयंवर आया,
 शेइता असपे भुदा हे वोही दीलपर आया,
 दैअकर इये मोहंमदको मलायेक जेले,
 अससे रीशन हे जहां वोह महे अनवर आया,
 सुमकर पाये नभी अरशी उला केहने लगा,
 आंजपर सस्ते अला अपना मुकददर आया.
 केहते मुसा ये येही हजरते धसा दैआ,
 असके हम सय हें सीपाही वोह ये अइसर आया
 सयरे जन्नतको यले आपतो रीजवां जेला,
 आओ अयारत करो हुरो शहे सइदर आया.
 असकी भुशभुसे मोअत्तर हुवा जागे आलम,
 आंज जन्नतमें वोही आस गुले तर आया.
 अपनी उम्मतको पीलावेगे जे सागेर भरभर,
 आंज कैसरपे वोही मालीके कैसर आया,
 वाह क्या भुय लीज्जा तुमने कसीदा उनसर,
 अत्म इसपर हे के जे रंग परापर आया.

गजल-१८

ओक तीर इंकता न्न आंकी कुमान वाले,
 हो ओक नजर धरबी ओ आन आन वाले.
 जुटोंके यार जुटे जुटा न्हान सारा,
 तेरा हे ध्यान सख्या ओ सपके ध्यान वाले.
 अंजर डिहाके तोला ओर तोलके न मारा,
 में किस अहाके सहके ओ आन आन वाले.
 काअमेमें नदं दुंदुं या अुतकहेमें नके,
 दुंदां दुं ला मकांमें ओ ला मकान वाले.
 तेरे नगरमें नना ओर दरदरकी आक छाना,
 कुछतो पता अताहे ओ ये नीशान वाले,
 तदकीक लाल तेरा कीससे कहुं में नके,
 अुप हें यकीन वाले अुम हें अुमान वाले.

गजल-१९

लमतो आशक हें तेरे नान डिहाने वाले,
 तुमसे कम हेजेहें मलयुय सताने वाले.
 अंद कर क्यहे मोलयुयतमें अजर ली न मेरी,
 दाममें असके इंसे दाम छुडाने वाले.
 कल शणे वस्लमें क्या न्हद कटीथीं धडीयां,
 आन क्या मरगये धडीयाल अगनने वाले.

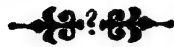
कस जे रस्तेमें मुलाकात हुध तो ये कहा,
 कहां जतेहो तरेहदार नलाने वाले.
 गुजरी मुदत के मेरे साथ न भीलने आये.
 क्या हुये यार गसे हमको लगाने वाले,
 युतो अवकात गुजरती हे मज्जेदारीमें,
 न भीले जेन मज्जेदार दीपाने वाले.
 अजके भीलनाहो नजीर यारसे केहहे जकर,
 क्या बला हम न रहे यार मुलाने वाले.

गजल—२०

या अली असफे तेरे लुत्फ साया होगा,
 तपते शाहीसे मुलद उसका तो पाया होगा.
 या मोहमद हे तेरे सामने युसुफ जररा,
 हस्ते कुहरतने तेरा हुस्न बनाया होगा.
 असने दौनेनमें समझाहे तुम्हें पुस्तने पनाह,
 उसको दारेनकी आकृतसे अयाया होगा.
 याह युसुफकी रही होगी न युसुफकी तलप,
 असकी आंभोंमें तेरा हुस्न समाया होगा,
 अहकने अजके गीनया तुझे दीवसे अभीन
 हजरते शाहन उलकतसे उहाया होगा.

गजल—२१

अथतो नडिंगी मदीनेको में जोगन अनकर,
 धरिंके अहमदमें शीरंगी में पीरोगन अनकर
 आक हो सरपे मली आल हों सरके पीअरे,
 हार हो आंसुओंका हाथमें सुमरन अनकर.
 जे मुये काअया गये आर न मदीने पहांये,
 आगये हींदमें कमअप्त वोह पापन अनकर.
 अय सया गीई मदीनेकी उडाकर लाहे,
 मेरी धन आंजोमें पडजये वोह अंजन अनकर
 मुजको जनेहे मदीनेमें जे नीकले अरमां
 मोत क्युं पीछे पडीहे मेरे अयरन अनकर.
 भरतेदम काम न आया मेरे मेरा आवींद
 हाये कुछली न लीया मेंने सुहागन अनकर,
 होके सोआर तसदहुक तेरे शीजेपे नपी.
 हार पुत्रोंके अडहाडिंगी में मालन अनकर.
 मोंहको आनयलसे ढके रीती हुं गममें तेरे,
 तेरी रहमत मेरा मोंह पुंछहे दामन अनकर.
 नकश अहमदका लीपुं पुने अगारसे हीलअर,
 कल क्यामतको ये काम आयेगा जेशन अनकर.

गजुल — २२.

उजर आनेमेंनी डे पास युवातेनी नहीं,
 आयेसे तरके मुवाकत पतातेनी नहीं.
 क्या ओ परदा डे डे खिलमनसे लगे जेडे हो.
 साइ छुपतेनी नहीं सामने आतेनी नहीं.
 सर उहाओ तो सही आंभ भीबाओतो सही,
 कुछ नशमेंनी नहीं नींदके भातेनी नहीं.
 जेर भेडकीलमें तेरी आनेकी इस्वाघ सुनें,
 कान जेकाडे इसे लोग उहातेनी नहीं.
 जनेसे तंग हो अय दाग तो कयुं जतेहो,
 जनन प्यारीनी नहीं जननसे जनेनी नहीं.

गजुल — २३.

वोड उहा आन नकाये इजे जेया हेपो,
 हेपनेवासे अलो यारका जलवा हेपो.
 वोडी जलवा डे वोडी तुर तुम्हें याद नहो.
 इजे अरनी न कहो हजरते मुसा हेपो.
 तुम तो कहतेथे तेरी शकल न हेपुंगा कभी,
 आन कयुं मेरी तरक आपने हेपा हेपो.
 ओक जेमेंके लीये उजर डे अस्लाह अस्लाह,
 जनन हम हेतेहें ये दील तो हमारा हेपो.
 आंभसे कल कीया लपसे जलाये मुरहे,
 शोअजोहा आनका अहनासा तमाशा हेपो.

गजुल २४

अय रश्के डमर दीलका जलाना नहीं अछछा,
 उल्लङ्घनको परछा करके धराना नहीं अछछा
 आतीहे यमनमें मेरे गुलङ्गी सवारी,
 अय पाहे सया पाङ्क उडाना नहीं अछछा.
 होजयेगा सवदा मुझे जुलङ्गे न संवारे,
 लुशीयारका दीवाना जनाना नहीं अछछा.
 मशहुर हे ये कोल सुलेमांका जहांमें,
 हरजोकेसे युं दीलका लगाना नहीं अछछा.
 सय पंदा जनी करते हें रोताहुं में साहेब.
 आशकको सनम अपने इलाना नहीं अछछा.
 पयताओगे अय जने जहां हाथ भलेगे,
 प्रसवक मेरे पाससे जना नहीं अछछा.
 लीपवाना ये भीसरा तु मेरे संगे लहलपर,
 मोत अछछी हे पर दीलका लगाना नहीं अछछा.
 उल्लङ्गके मुझे जुलङ्गमें क्या पेय दीया हे,
 अस जनचुके सवदाछ जनाना नहीं अछछा.
 मुनीसकी अनी आंभ गुलीस्तांमें लगी हे,
 अय जुलजुलो ये शेर मयाना नहीं अछछा.

गजद्व—२५

गुजर हय दस्ते गुरयतमें वतनसे हय सहर अपना,
 तुही वाली हय अयसी जेहसीमें दादगर अपना.
 न दौलतकी तमन्ना हय, न जाहीश हय लुकुमतकी,
 येह जाहीश हय के तेरी यादमें दीन हो जसर अपना.
 तुजीसे काम हय अव्वल, तुजीसे काम आपीरको.
 न काम आयेगी दुनिया येह, नहोगा भासो जर अपना.
 हमें तौरीक दे दुनियाके सदमेंके उठानेकी,
 येही तादीय हें तुजसे हम, येह भकसद आयजर अपना.

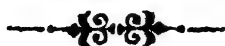

गजद्व—२६

अच्छी सुरन क्या करेँ हम, अच्छी असलत चाहीये.
 हो परीरे दौध तो क्या, आदमीयत चाहीये.
 भीन अहमकसे तो, नाथीनाली आकिल पुण्य हय.
 यश्मकी भीनाध क्या. दिलमें असारत चाहीये.
 जरकी लाइयसे पुशामद जे नहर जेहद करे,
 अयसे अदपर सदा साहेयकी लायनत चाहीये.
 पुणर दुनियामें दसमें हो, लछक ओक लायमें,
 अहमको कर धनकी, याके उरकी धनगत चाहीये.
 "रैनके" आलम हय, आलममें इकत मेरा अयाज,
 उरसे अनत तुमको, क्या उरसे अदायत चाहीये.

गजल—२७

या पञ्चतन पयाना जन्म जन तनसे नीकले,
 नीकले तो या मोहंभद मेरे दहनसे नीकले
 आवेगा मेरा प्यारा पान्जगी दहनकी मोरली,
 जन्म वोह मेरा सांवरीया ज्येथनके पनसे नीकले.
 मेरे मरीजे दीलकी उम्मीद हे तो ये हे,
 जनुपे उसके सरहो और जन तनसे नीकले.
 जन्म जनो इसले गुल हे कहीयो गुलोसे नकर,
 हमको तो होगये हे परसों यमनसे नीकले.
 नीकले जनाज मेरा जन्म यारकी गलीसे,
 तो कलमये शहाहत सपके दहनसे नीकले.
 क्या लायाथा सीकंदर दुनीयासे लेगया क्य,
 ये दोनों हाथ पाली पाहेर कदनसे नीकले.

गजल—२८

दील लगा यारसे उस दीलका छुडाना मुश्कील,
 धस्कका जन्म लगा उसका सीलाना मुश्कील.
 हुस्न हे दामे पला जुद्ध हे दोकाले नाग,
 उसके तछे नाग उसा उसका जलाना मुश्कील.
 आतशे धस्कने जोहतांका कीया पाना पराज,
 आग हरीयाके लगी उसका पुजाना मुश्कील.
 याद करनेको लीया हाथमें मनका मनका,

दीव उपर भोज पडे मनका शीराना मुशकील.
 जे उमर यादमें युजरी सो गनीमत समझे,
 सोगया धस्कमें जे उसका जगाना मुशकील.
 रात्रे भपकी वली जाहेर न कीसीसे करना,
 हाथसे पात गध उसका शीराना मुशकील.

गजल—२६.

अहमदे मुरसलके प्यारे ले अजर,
 पुरजे जेहराके सीतारे ले अजर.
 या मोहियेददीन शाहे अवधीया,
 अय मेरे हकके हुकारे ले अजर.
 शरभते दीदार तेरा आहीये,
 साकीये कौसरके प्यारे ले अजर.
 अय मेरे कुरीयाद रस मुशकीलकुश,
 दरये तेरे आ पुकारे ले अजर.
 नातवां महमुदशाह आसद नीयान,
 हर धडी तुजको पुकारे ले अजर.

गजल—३०.

मुनसकी दुनीयासे सारी उठगध,
 अय पुतो धमानदारी उठगध.
 चाये दुशमन होगया सारा जहां,

ढाये रसमे दोस्तदारी उडगध.
 रेडगये लाभों कलेज्ज थामकर,
 आंभ अस ननीय तुमदारी उडगध.
 नय हुवा सीनदेमें उस पुतका प्याल,
 पुद अपुद गरदन हमारी उडगध.
 कीससे रभीये हाग यशमे दोसती,
 उडगध यारोंसे यारी उडगध.

गजल—३१.

वोड न्ते हभमें तुममें करार था, तुम्हें याद हो के न याद हो.
 वोडी वायदा याने नीयाहका, तुम्हें याद हो के न याद हो,
 वोडने लुद्ध मुऊपे था पेशतर, वोड करम के था मेरे डालपर,
 मुऊ सय्य हे याद नरा नरा, तुम्हें याद हो के न याद हो.
 वोड नये गीसे वोड शिकायते, वोड मन्ने मन्नेकी डीकायते,
 वोड हरअेक आतपर रहना, तुम्हें याद हो के न याद हो.
 कली भेडे सय्यमें न्ते रणर, तो धशारतोंमें हे गुदतगु.
 वोड अयाने शोक हे परमला, तुम्हें याद हो के न याद हो.
 कली हभमें तुममेंली याहथी, कली हभसे तुमसे नीयाहथी,
 कली हभमी तुमली ये आशना, तुम्हें याद हो के न याद हो.
 असे आप गीनतेये आशना, असे आप डेहतेये भेवदा,
 में वोडीहुं **माभीन** मुयतीला, तुम्हें याद हो के न याद हो.

गजल—३२

मोहभ्रत गेरसे मेरी छुडादो या रसुलुल्लाह,
 मुझे अपनाडी दीवाना पनादो या रसुलुल्लाह-
 लगा तकिये गुनाहोंके पडा दीन रात सोनाहुं,
 मुझे धस पाये गफलतसे जगादो या रसुलुल्लाह-
 पडाहुं डेअरे हरीयामे लंवरमे पाताहुं अकर-
 दिनारे वस्त्रके मुजके लगादो या रसुलुल्लाह,
 अंधेरी कपमे मुजके अकेवा छोड नहंजे,
 वहां हो इज्जसे तेरे उज्जवा या रसुलुल्लाह-
 यदी कीसमत हमारी हे के उम्मतमे तुम्हारी हे,
 जरोसा दीनो दुनीयामे तुम्हारा या रसुलुल्लाह-
 खुदा मुजके मदीनेमे जे लेजवे तो जेहतर हे,
 के रौजा नके मे हेयुं तुम्हारा या रसुलुल्लाह-
 हुसेनी पीर हे मेरा हे असका मुक ययतुल्ला,
 मुसाफ़ीर हुंमे काअयेका दीयादो या रसुलुल्लाह-

गजल—३३

शीदाये मुसतफ़ा होगा , दीवे दीवाना तुरअतमे,
 अनेगा शमयेइये शाहका परवाना तुरअतमे,
 पसे मुरदन जे सहराये मदीना याद आयेगा;
 उडायेगा कइनकी धनजयां दीवाना तुरअतमे,
 नकीरेन आके दीपलायेगे जय सुरत मोहमदकी,

इरंगा इसधडी में सीणदये शुकराना तुरयतमें.
 नो सुनकर वोह अशौके हील रसुदे अननो आदमपर
 परहेगे इसधडी सलवात भेताप्याना तुरयतमें.

गजल - ३४

पुरकतमें सुयतीला हुं आग धधर तो हेयो,
 वलाह तउप रहाहुं आग धधर तो हेयो,
 मुशकील कुशाध डीजे हाजत रवारि डीजे,
 सो जनसे शीदाहुं आग धधर तो हेयो.
 आग मोधने यीशती लीस्नाह अयायो कीशती,
 तुझानमें इंसाहुं आग धधर तो हेयो.
 अजमेरमें युलायो शैत्रा मुझे दीयाहो,
 डिलइतमें भरभीटा हुं आग धधरतो हेयो.
 कडीये मेरी अताबी सुनते नहीं नराबी,
 हरदम पुकारताहुं आग धधरतो हेयो.
 याहे अनायो मुण्डो याहे णीगाडो मुण्डो,
 अरदा में होयुकाहुं आग धधर तो हेयो.
 जये निशात कीस न णीन तेरे मेरे आका,
 भेकस हुं भेनवा हुं आग धधर तो हेयो.

गजुल—उप

करती है कल मुजके तेजे अदाये आग,
 है जनो दील असीरे जुद्धे दुताये आग.
 ये मेहरा भाळ हुयेहे शयदाये इये अनवर,
 आलममें असके देपो वोळ है शीदये आग.
 मकसदके मोतीयांसे भरता है अर्थ दामन,
 आताहै जेशपर न्य न्य अदरे अताये आग.
 मेरी येही दुआ है दीन रात तुजसे या रय,
 मकसद अरआये दीलका मेरा अराये आग.
 धसकंदरे इरीहुके दरपे नये क्युं डम,
 काशी है आसताने दोस्त सराये आग.
 हो तुरकी तजल्ली अहेर कलाम जेशक.
 गर इये पुर जीयासे परदा उदाये आग.

गजुल—उद

हुनीयासे न्य उदाये पिसतर गुलाम तेरा,
 या रय न्यांपे नरी उसदम हो नाम तेरा.
 अंतपाने छानमारे कायमेमें हुंड आये,
 हिलके मकामें पाया अय नरां मुकाम तेरा.
 मसअदके दरपे क्युंकर हो प्रासयांका पैहरा,
 अद है धनाही दरपारे आम तेरा.
 नन्नत भीसे के दोन्य दोनों तरेहसे पुश हुं.

मुझतार तू है मेरा में हूँ गुलाम तेरा.
 क्लेशा तेरा न क्युंकर जरी हो शश जलतमें.
 बजता है पंज वकता नौअतमें नाम तेरा.
 रहमतका मुस्तहकली तुजसा नहीं है अशरत,
 हें गरके अहरे धस्यां दहतर तमाम तेरा.

गज़ल—३७.

आया करे धधरनी मेरी नं कली कली,
 नीकलें हमारे दीलके अरमां कली कली.
 पासो न गेसुआंके येह काली अलाके हें,
 डयरां करेगे रोज परेशां कली कली.
 आनेमें जन आपके गर उजर है यहाँ,
 अत तो लीया करे महेतायां कली कली.
 पुछा शमे वीसाल के आओगे या नहीं.
 कुछ सोय सोय कहने लगे हां कली कली.
 याद आतीहै अस वक्त मुझे सुरये युसुइ,
 परह लेता हूँ में जोलके कुरआं कली कली,

गज़ल—३८.

रादन शमे शीराक न पाछ तमाम रात.
 पेहनु था ओर दरहे जुदाध तमाम रात.
 करता गीला वीसालमें में दरहे छस्कका,

એક પાતળી તો યાદ ન આઇ તમામ રાત.
 બોસા જે લેલીયા તો વોહ શરમાયે ઇસકદર,
 તા સુખ્-હો ફીર ન આંખ લગાઇ તમામ રાત.
 આફતમેં જન શમએકી થી શામે વસ્લસે,
 મેને જલાઇ ઉસને ખુઝાઇ તમામ રાત.
 ઠેહરી ન ઉસ્કે હુસ્નકે આગે કીસી તરેહ,
 ઉઠ ઉઠકે મેને શમએ જલાઇ તમામ રાત.

ગઝલ—૩૯.

દીખાદો સુરતે જ્યા મોહૈયોદદીન જલानी,
 તડપતાહે દીલે શયદા મોહૈયોદદીન જલानी.
 સીવા તેરે કહાં જહાં દીલ અપના કીસસે ખેહલાઈ.
 શક્ષીક અયસા કહાં પાઈ મોહૈયોદદીન જલानी.
 હખીખે કીશ્રીયા હો તુમ શહે હર દોસરા હો તુમ,
 દીલોંકે મુદદયા હો તુમ મોહૈયોદદીન જલानी,
 ખુદાકે વાસતે આઝો તરહહુમ જલદ ફરમાઝો,
 ખુદારા શીક્લ દીખલાઝો મોહૈયોદદીન જલानी,
 મઝારે ફેઝે હકકાની મુકરર કુત્ખે રખ્યાની,
 કરામતમેં હો લાસાની મોહૈયોદદીન જલानी.

ગઝલ—૪૦

મહાયુખે ખુદા શહે જનો બશર, યા સૈયેદેના અખદુલ કાદીર

अलताई करमकी कीजे नऊर, या सैयेहेना अणहुल काहीर.
 मेरी कीशती बंवरमें आन पडी, या गौसहे आपकी शान थडी,
 करे पार बंवरसे कितारे पर, या सैयेहेना अणहुल काहीर.
 जे मेरे पये आणर रहे, वोह हमेशा जखीलो पार रहे,
 दुशमन हों मेरे सय जेरो जणर, या सैयेहेना अणहुल काहीर.
 तुम जेशक हकके प्यारे हो, अहमद व अतीके दुलारे हो,
 में आपको छोडके जठं कीधर, या सैयेहेना अणहुल काहीर.
 शीकले मोहंमद शाने अली, महमुये पुदा सरताने वली,
 मुशकीलमें पडा हुं लीजे अणर, या सैयेहेना अणहुल काहीर,
 अगदाहमें मुजको मुजा लेना, वोह जभासे पुदारा दीया हेना,
 अण हींदमें होगा न मेरा गुजर, या सैयेहेना अणहुल काहीर.
 महमुदशाह गर तु याहे लला, कर गौसके नामका वीर सदा,
 येही दोलसे कहाकर आठों पहेर, या सैयेहेना अणहुल काहीर.

गजल—४१

तुने पीतका वाअद करके पीया मोसे पीत लगाना छोडदीया,
 वोह मेहेरकी अण्णीयां डेर लीनी हरदमका आना छोडदीया.
 जरा दरस दीयाके मोल सज्जन, तोरे मोलपे वाडं सय तन मन,
 तेरे घरकमें जाया सारा जेअन, मेंने अपना श्रीगाना छोडदीया,
 धस याहसे पेहले नेह लगा, ओर मनको मेरे डेर लीया.
 अयसे असे कीस देसमें ज, जे धस देसका आना छोडदीया.
 जनये अेरी सणी अणमेरको यल, जहां अपने पीयाका आसाहे,
 पीया पीना कुछ लावत ना, में हीलका लगाना छोडदीया.

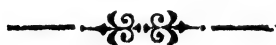
गजब—४२

नमान कीसकी कहांका रोजा अभीतो शुगले शरायमें हूं।
 अदाहो क्युंकर ध्यादते हक पडा में हाले परायमें हूं।
 कहीं नभाउ कहीं शरायी कहीं में हुंगा ज्नेहदका नहद,
 पुदाका उर हे पुनोका अटका अनय तरेहके अनयमें हूं।
 शरायकां शुगल होरहा हे अगलमें पाता हूं में कीसीकी,
 में नगता हूं या सोरहाहुं प्यालमें याके आयमें हूं।
 न छोडो नहद उयादा मुनको नहीं ये मोका हे शुक्तशुका,
 सवार नता हे वोह शरायी में हाजीर उसकी रीकायमें हूं।
 क्यामत आनेका उर हे कीसीकी नहीं तमन्ना हे उदगीकी,
 हीसाय क्या कोछ लेगा मुजसे अताओ में कीस हीसायमें हूं।

गजब—४३

कहूं क्या इतयये वाला मोधनुददीन यीशतीका,
 उसे देणा हे वोह शयदा मोधनुददीन यीशतीका।
 तु रण वीरहे नयां हरदम ये नामे पाकके अय दील,
 यीरागे मंजुले उकया मोधनुददीन यीशतीका।
 तमन्ना हे मलायेकके के युमें आनकर योअट,
 कुछ अयसाही हे दरवाण मोधनुददी यीशतीका,
 यलो अय तीशनेगाने माअरेशत सेराय हूं यलकर,
 रवां हे इकका हरीया मोधनुददीन यीशतीका।
 नहीं पाहीश तेरी नन्नतकी अय रीजवां नहीं हसरत,

હમેં કાશી હે દરવાજા મોઘનુદદીન ચીશતીકા.
 દર આયા ઇસમેં જો કોઈ રહા મહકુજ દોજખસે,
 દરે જન્નત હે દરવાજા મોઘનુદદીન ચીશતીકા.
 ગુલામે ખાકેપા હું મેં ગુલામે ખાકેપા સાયેલ,
 મોઘનુદદીન જલાંકા મોઘનુદદીન ચીશતીકા.

ગઝલ—૪૪

રકમ કમ હો સીફત તેરી, મોઘનુદદીન અજમેરી,
 વોહ આલી શાનહે તેરી, મોઘનુદદીન અજમેરી,
 યયાં મેં કયા કરે તેરા, કલાં મકદુર હે મેરા,
 વોહ જતે લા મકાં તેરી, મોઘનુદદીન અજમેરી.
 જર્મીં વ આસમાં તેરા. મર્મીં વ લા મકાં તેરા,
 અરશપર ધુમ હે તેરી, મોઘનુદદીન અજમેરી.
 તેરે દરીયાયે વહદતમેં, જલાજો ખેડા કયું અટકે;
 તુ કિશતી પારકર મેરી, મોઘનુદદીન અજમેરી.
 તેરે દરવાજા જો આવે, મુરાદેં દીલકી લે જાયે.
 સખી સરકાર હે તેરી, મોઘનુદદીન અજમેરી,
 તુહી હે પીર પીરોંકા, કુતુબ આર ગૌસ મીરોંકા.
 હુકુમત લીંદ હે તેરી, મોઘનુદદીન અજમેરી.
 ખતે હાજા હખીયુદ્દા, વ માતા ફેઝ હુખયુદ્દા,
 લીખા પેશાનીપર તેરી, મોઘનુદદીન અજમેરી,
 તુ કુત્બોદદીન શરીફોદદીન શરીફોદદીન અલાઉદદીન,
 યે શાને પંજતન તેરી, મોઘનુદદીન અજમેરી.

तुडी ढाढी डीदायतका, तुडी वाडी वीदायतका.
 इकर भीरास हे तेरी, मोछनुदीन अजमेरी.
 वसीका तु गदाओंका, शेहनशाह आदशाहोंका.
 हुडाछ धर अघर तेरी, मोछनुददीन अजमेरी.
 तु दीववा शम्स के मकसुद, अलाउदीन साभेर गुद.
 हुजुरीमें रहूँ तेरी, मोछनुददीन अजमेरी.

गजल—४५

योह डान हे जे दीवसे तेरा भुयतीला नदीं,
 डीसकी जयापे यार तेरा तजकेरा नदीं.
 आओ न आओ पास न भेडो न भेयेडी,
 होना मगर गरीबपे दीवसे अझा नदीं.
 आदमको मत भुदा कहे आदम भुदा नदीं,
 लेकीन भुदाके नुरसे आदम भुदा नदीं.
 हम जनते हें हुस्नका तुमको गुजर हे,
 तुम जनते हे; भुजसा कोछ हुसरा नदीं,
 केसता हे डीस धुमंडपे तु हमको दोनपी,
 नहंके तेरा भुदा हे हमारा भुदा नदीं.
 आगर मेरा देपके केडने लगे तपीब,
 पीभारे छस्केको कबी होती शीका नदीं.
 तनहा अछन छोडगये मुजको इअमें,
 आदे इना डीसीका कोछ आशना नदीं.
 जेरो जका वीभ्याया हमारे नसीबमें,

तकदीरसे भीखा हे कीसीसे भीखा नहीं.
 दुयेमें उसके जनेसे नासेह न मनेअ कर,
 क्या जने तु कीसीसे तेरा दीव लगा नहीं.

गजल—४६.

तुमहारे दुस्मकी जपतक पहार पाकी हे.
 जे आहो दुस्म करतो छपलार पाकी हे.
 भुदाके वासते सुरत दीपादे ओ आलीम,
 लभोंपर हम हे तेरा छतिआर पाकी हे.
 कीया जे वस्त्रसे धनकार तो पुलगया हमको,
 तुमहारे दीवमें अभीतक गुप्पार पाकी हें.
 शये वीसालमें साहेब जरा न धयराओ,
 अभी तो आपसे भोसो किनार पाकी हे.
 तुमहारी आंभोंसे भाणित हुवाहे जोर पाकी.
 शराये वस्त्रका अणतक भुमार पाकी हे.

गजल—४७.

तेरा सानी अगर कोछ अशर होवे तो में जनुं.
 अशर तो क्या वने शमसो कमर होवे तो में जनुं,
 तुम अपनी जुलझे नागनको मेरे भोंहसे भीखा हेभो,
 अगर वोह लाअनी काटे असर होवे तो में जनुं.

नीकालो इपसे पुरकेको रही शय वरलको थोडी,
 तुम अपनी बुद्धको जालो सहर होवे तो में ननुं.
 जरा छुपके रकीयोसे मेरी आंजोमें आ जेठो,
 अगर कोछ लापनी दुंदे पपर होवे तो में ननुं,
 तेरे बहुशी भीमजका मुजे उर हे मेरे प्यारे,
 अगर हम जनतक देवे कहर होवे तो में ननुं.

गजल—४८.

हरपर पज रहुंगा याहे जालो या न जालो.
 देया तुम्हें करंगा याहे जालो या न जालो.
 कया गली व धर धर हे देय लेना तुमको.
 अहनाम तो करंगा याहे जालो या न जालो.
 धुरकीसे तुम जे याहे दरवाज छोड नह,
 मरकर भी ना डरुंगा याहे जालो या न जालो
 लाजो सीतम सहुंगा में धस्कमें तुमहारे,
 शिकवा नहीं करंगा याहे जालो या न जालो.
 दील जन जोर धमां तुमपर करंगा कुरथां,
 वायदा वहा करंगा याहे जालो या न जालो.
 काजी पेहनके कइनी सुरत अना कइरी,
 हर हर सदा करंगा याहे जालो या न जालो.

गजल—४९

सप्लीरे में पीतमको क्युंकर मनाडिं,
 ये आताहो छमे के जेगन कडाडिं.
 ध्रुपाकर सनम मुणको अयसाही द्ये,
 तो साओ बल्लुत अपने मोंपर सगाडिं.
 मनाडिं पीयाको में कीसकीस तरेह अण,
 ये दरदे छगर न्न में कीसको सुनाडिं.
 पीड पीड केह सरके पालोको अपने
 विदासन कडाडिं जटा में पनाडिं
 शीरं में नीउर हो गले उल धंटा,
 नडां जेहुं दीलकी में धुनी नगाडिं.
 नहीं काम कुछ पओर साहीकको डिसपीन,
 के ले नाम अलग दीलको अपने रीजाडिं.

गजल—५०

महामुजे पुदा अर्षि पहेंया शमे मेअराज,
 क्या मुला गया डिमतका नरीया शमे मेअराज.
 महामुय नजर आया जे तनहा शमे मेअराज,
 परदेस पुदा पुद नीकल आया शमे मेअराज.
 दासील ये हुवा आपको इतया शमे मेअराज,
 अलाहको धन आंभोसे देया शमे मेअराज.
 रीशन यह पयजासे कइपा शमे मेअराज,

क्या इये नभीका लीफुं नलवा शमे मेअराण.
 धनसानकी क्या नन शीरीस्तेनी न पहोये,
 वहां नडे वोड ओक हममें शीर आया शमे मेअराण.
 केहतेहें शक्यत इसे अस्त्राडसे हरथार,
 था यथशीशे जिम्मतका तकाजा शमे मेअराण
 अय कुई जे मडभुअने याडा वोडी पाया,
 आकी न रही कोछ तमना शमे मेअराण.

गजुल—५१

होस्तीका हो नमानेमें लरोसा कीसपर,
 तु मुझे छोड्यता अय दीसे शयदा कीसपर.
 शीतना परदाण दगापान पुमुंगर अयार.
 हाय अइसोस दील आयानी तो आया कीसपर.
 इसकी तस्वीर जे युसुइके मुकाभील रमदुं,
 दृषीये गीरतेहें शीर अहसे तमाशा कीसपर,
 जनीये अर्थ धरारेसे यताया इसने,
 नय कहा मेने मेरा सध पडेगा कीसपर,
 दील चुराया जे मेरा आप बरी मेडशीलमें
 ओर केहते होके हय शुणा तुमहारा कीसपर.
 दग जतेहें तो मकतलमें पर अव्यल सगसे,
 दृषीये वार करे वोड शीतम आरा कीसपर.

ગાઝલ—૫૨

ન છોડો હમેં દીલ દુખાયે હુયે હેં,
 જુદાઇકે સદમેં ઉઠાયે હુયે હેં.
 ખુતોને જલાયા હમેં શમએ સુરત,
 ખુદાસે ખસ અખ હો લગાયે હુયે હેં,
 બલા જુખ્હકે વક્ત તડપું મેં કયુંકર,
 વોહ જનુસે સીના દખાયે હુયે હેં,
 શદીદોંકે લાશોંચે ખોલા વોહ કાતીલ.
 ચે સખ ખુનમેં કયું નહાયે હુયે હેં.
 હયા વરલમેંબી નહીં જાતી જાનકી,
 દુપદેસે મોંહકો છુપાયે હુયે હેં.
 મુઝે કલ કરકેબી ચીતવન ન ખદલી,
 અબીતક વોહ તેવડી ચડાયે હુયે હેં.
 કયામતમેં દીદારકા કયા યકીં હો,
 અબીસે વોહ આંખે ચડાયે હુયે હેં.
 ન તકલીફ દે ઇસ કદર કબ્હ હમકો.
 તેરે ધરમેં મેહમાન આયે હુયે હેં.
 જોઆજાયે મુશકીલ ન ધખરાઓરંગીન,
 અલી ખહરે ઇમદાદ આયે હુયે હેં.

ગાઝલ—૫૩

સનમકા તુર દેખા હે ખુદાકે તુરકે ખદલે,

बुवा हे दागे दील रौशन खीरागे तुरके पदले.
 ने दपेगे तेरे दुस्ने जहांआराके मेहरमें,
 पुदासे लोग मांगेगे तुजहीके दुस्ने पदले.
 अनलहकके धंअ लपपर अनल महपुअ गरीहो,
 अडायें दारपर मुजके अगर मनसुरके पदले.
 पसे मुरहन अगर यारे मोयस्सर हो तो रणहेना,
 कदनमें पाके कुये दील श्या कापुरके पदले.
 पुदाया धस्के पुतमें धस कहर सपती उडाध हे,
 के पेहलुमें हे अक पथर दीले रंगुरके पदले.

गजल—५४.

कुछ नहीं दरकार हे मुजके नीशानी आपकी,
 अक जोसा दीज्ये हो मेहरवानी आपकी.
 हां कइं तारीख़ कीस मोहसे में नानी आपकी,
 पक्षमें होगी न लेकिन कोध सानी आपकी.
 जय सुनेरी पाल हेपुं हुं कीसीके गुलपहन,
 याद आ नती हे कैरन नव जवानी आपकी.
 पस नहीं बुझेगे प्यारी जयतक हे हममें हम,
 हर जगा केहते शीरेगे कहानी आपकी.
 कयुं पने हरगध अपदुहा भेठेनी रहे,
 ही पुदाने यांदसी तस्वीर नानी आपकी.
 मरहया जेशे गुनुं तस्पीर केहतेहें धसे,
 जेअ बाध उसके आपीर नं शीशानी आपकी.

नाटकनां उरहु गायनो.

बा २ जे.

~~॥॥॥॥~~

५५

करम कर मेरे डालपर अय करीम,
तेरा नाम रहमान डय ओर रहीम.—करम.

तुडी होनों आलमका सुलतान डय,
जहाँमें तुभियां तेरी शान डय.—करम.

इना होनेवाला डय सय कारोप्यार,
रहे तुर तेरा सदा आशकार.—करम.
(पुदादा.)

५६

इरमाओ शरमाओ नहीं अय हजरत सरवर हां,
कौन हे वोह तुमने असपर तनमन डारे वार—इर.
इंसके हांमे घरकमें अय छुटना हे दुश्वार,
घर छुटा दर छुटा डयरान हो अनयन जनसें.
इरम पुरगम दीन रतीयां—इर.
जेरवाले आपये कयुं जने नहीं इज्जर,
हुंय जेसे सुय जेसे, हे जेर कीघर अय शौर.
हे असपर अहड अहडकर जतीयां—इर.
(पुरक्षीहे जरनीगार)

૫૭

મેરા ગમકા તરાના સુનીયે દિસાના અય શહે ળાં.
 હય યે જમાના દુશમન પુરાના સુનીયે શીસાના—અય,
 આખીદ મેરા બાપ યા જંગલમેં હામાન,
 મેહર મેં યે ઉસકી લાડલી મેરા બાઇ મુજદર જન.
 મેરી માં યી નાદીના યગાના સુનીયે શીસાના—અય
 (હામાન.)

૫૮

યારકે ધર ચલ જાયે નીડર ખતલાદે નગરીઆ.
 જનાકે ધરકા ખખર ખતલાદે.
 સાથ જરા ચલકે ડગર ખતલાદે,
 હીલ મીલકે સંગ જના, જહાંસે વેહ પાના.
 પરીકા લેઆના, સદરપર આંધે કમરીઆ,
 (પુરશીદે જરનીગાર)

૫૯

ધુંએકા ગાડી ઉડાયે લીયે જાયે,
 પેસેકા લોબી શીરંગીઆરે બાખુ
 જાત નહીં દેખે જમાત નહીં દેખે, એકહીમેં સબકા
 ખીઠાય લીયે જાય—ધુંએકા
 હીંદુ મુસલમાન બંગી ચમારસે, દીકીટકે રૂપીયે
 ગીનાય લીયે જાય.—ધુંએકા
 દીલ્લી શેહરસે ચલે જો મુસારીર, મુખ્યદ કલકત્તા
 બગાય લીયે જાય.—ધુંએકા
 (પુરશીદે જરનીગાર.)

गुस्सा छोड़ो दील मत तोड़ो दीलपर प्यारी जाना साक़.
 हलवा मलीहा कबीआ सासन आलु गुधया और पभाव.
 नर्दा शीरनी और मुतनजन अपनी पीरआनी भंगवाव,
 कुलीया आभी नान पराहा फुलके आकरआनी पकाव,
 रेश कुशता गुरहा कलेछ लेग्न कुरभाबी भीलवाव,
 आनडी पयोनी कयाय सुमेसे पाया सीरींबी दीलवाव.
 लउडू पेंडा अरशी नलेपी गगन गांडीयाबी भंगवाव,
 दूध दही रमडी आलाह पुरी क्योरीबी पकवाव.
 (दागे हसरत.)

६१

पीले शराय मनेहार मेरे यार—पीले.
 नदीर दीलको जेशमें लावे,
 रंज हटावे हजर मेरे यार—पीले.
 दई तमाभको गर्द करत हे,
 सरहमें अहोत अहार मेरे यार—पीले.

(सैलाग्य सुंदरी)

६२

मग्न हते हें क्या यार, तेरे आल धुंधर वाले,
 नीकली मेरे दीलसे आह. नताथा वोह रश्के माह.
 देआ दुश्मनके हगराह दोनों हाथ गलेमें डाले—
 पेहलेथी मुजसे तकरार—अप तुं कयुं करताहे प्यार.
 अप तेरी तरफसे यार—मेरे दीलमें पडगये छाले,
 तेरी भवे हय या शमशीर—तेरी चीतवन हय या तीर.
 हये आंणे पुते जेपीर, या हय नहेर भरे हो आले.

कोछ हमका हुं मेहमान, जेक नजर छधरबी जन,
तेरी आंभोके कुरआन, ओ मुंह ईरकेजने वाले.
(असीरे हीर्सा.)

६३

मेतो आवरन्नीकी जेटी, मेरा आप दाहुमीया—मेतो.
मोगरा मेरी माहर प्यारी, नाम अबेली मेरा,
कालेआंकी भाव्यशुक में हुं, वोह छय मेरा येरा—मेतो
काली काली सुरत मेरी, कालेआंकी सारी,
गोरे मोहको आग लगाई, काली मुजको प्यारी—मेतो.
लटक मटक कर खली अजरको, हाथमें लेकर टाकरी,
नजर भर कोछ हेभो लोगो, आवरन्नीकी छोकरी—मेतो.
(हवाध मजलीस)

६४

मन भयल भीटे तन तेज अडे, हे रंग भंगका सोटा.
सै राग टणे, सै सोग जले, करे भंग अंगको मोटा.
जण्य तार जमे, आजर रमे, नव हाथे अरेछ छोटा.
नन साइ, मन साइ, हो साइ आदमी जोटा—मन.
ले कंद दुधमें घोला, तो भंग अना अनमोला.
कर पार भंगका गोला, हरपार जोल अमबोला.
डक बेर नहाके गंग, यडा ले भंग, जमावे रंग
नीरावे दंग, दीआके जंगी कुंडी सोटा—मन.
(हरीश्रंद्र)

६५

हो न दीवाराम, तो क्या दीलको आराम.
दीलको आराम, न तो छनेसे काम—हो.

आंभोने कातीबके अरधी हय मारी,
 में अनके मतवारी, हुं कातील पर वारी.
 हय छसे भेजरी, लायारी, लायारी,—क्या हीलके.
 (हरीश्रंकर)

६६

भावुं में सावेका मलीहा, भावुं में मोती तुर लारवा—भावुं
 भावुं में पुरी, भासुदी व अस्ता क्योरी,
 भावुं में शकरपावा हो सेरा—भावुं.
 भावुं में सीअरन, सुतरईनी, रेवरी, मलाह.
 भावुं में मथुराञ्जका पेरा—भावुं
 (हरीश्रंकर)

६७

भेसो कुहो, भेसो कुहो, आव भाध भेसो कुहो.
 गाव नायो, मसती करो, आव नरा भेसो कुहो—भेसो
 १ पडते पडते अंणी कुटी,
 २—लीअते लीअते उंगली कुटी.
 ३—छोरो छोरो भाथा कुटी.
 आव भाध भेसो कुहो—भेसो.
 ४—आये नहीं, क, अ, ग, घ,
 ५—भाध नहीं, य, छ, ज, झ,
 ६—दुर करो सय त, थ, द, ध.
 आव भाध भेसो कुहो—भेसो.
 (हरीश्रंकर)

કોઈ હાલ કહો જાણે, મેરી પરીકો સમજાણે—કોઈ.
 તેરી ખખર દે કચ્છોન મુજે, ઝોર લાવે કોન નીશાન,
 તુજે કહાં મેં પાઉં જાન, ચેહીહો ધ્યાન, રહા હેરાન—કોઈ.
 અય પંખ પંખેર ઉડે શીરે તુમ જગે જગે પર દુર,
 કહાં નઝર પડી વોહ દુર, સરાસર તુર, જો હે મજાનુર—કોઈ.
 સુનો સુનો અય ખનકે દરખ્તો, સુનો મેરી ફરીયાદ,
 કહાં જમા મેરા શમશાદ, કરો ધમદાદ, મેંહું ખરખાદ—કોઈ.
 અય જમીન ફટળ, જરા તુ હટળ, નઝર પડે ધસરાદ,
 કહાં છુપી હે વોહ દીલદાર, ગુલે જેખાર મેરી ગમખાર—કોઈ.
 હવા સલામો પયામસે હે, જહાંમેં તેરા નામ,
 જહાં મીલે વો ગુલઅંદામ, તું દે પેગામ, ચેહીહો કામ—કોઈ
 (ચત્રા બકાવલી.)

ચેહ ઇંગલીશ બરાંડી શીરાહ અંગુરી,
 ચેહ હય ખીર તાસીર દાર.
 મોહૈયા હય પુરા મયખાના પયમાના
 ઉડાના જમાના ખુમાર.
 શેરી ખુશ ગવાર, ખીસયાર મીકદાર
 તૈયાર ચેહ દેશી ચેહ રાસી ચેહ બાસી,
 ચેહ મીઠી ચેહ કડવી દીખાતી બહાર.
 બરાબર ચેહ હય વીસ્કી મોહુવેકી યાર
 વો જોહર હય ધસમેં કે જર હો નીસાર.
 ચે બન્દરકી માનીંદ તુમકો નચાયે,

हो पीतेही पर अरके मोहमें येह नये.
 शीनापी हो नाजुस पराणी हजर,
 बायार अंजमकार
 कां शराणी हे आलममें पार--
 (दील हरोश)

६०

प्यार मोहनीया नीलाना होगा
 गम जे होगा उठाना होगा
 आशीकको जोसा तो शीरी लभोंका
 देना होगा दीलाना होगा--प्यार.
 अरमें तो उलकतके येही रहेंगे,
 हम नहोंगे नमाना होगा--प्यार.
 (दीलहरोश)

७१

अयेशो पुशीका अजममें तेरी सदा कीयाम हो,
 शोहरा हो नज्जल तेरा ईजकी धुमधाम हो--अयेशो.
 दहरेर हो तुजपे पुरशीजल महरेर हो तुजसे पुरकीया,
 दीलसे मुती हुकमका तेरे भाहे तमाम हो--अयेशो.
 हुकम तेरा रवां रहे ईज तेरा दवां रहे,
 अयेश ये नवेदां रहे अरमें तेरा गुलाम हो--अयेशो.
 (दागे हसरत)

७२

तुम न आये नगरीया हमारीरे,
 रही सुनी सेनरीया हमारी रे--तुम.

आंभें दीआके तुमने मेरे दीलमें राह की
 तुमसे लडगछ नजरोया हमारी रे—तुम.
 सीनेके पार होगछ परछी नीगाहकी,
 जयता नहीं हे हय तुम्हारी नीगाहमें,
 आंभोंके अपनी भेने पीछाया हय राहमें
 आओ आओ उगरीया हमारीरे—तुम.
 रफना न तेग कांधेपर अय शीतनागर कहीं
 अल आ नजये मुइतमें नागुक कमर कहीं
 मानो मानो सांवरीया हमारी रे—तुम.

(हागे हसरत)

७३

जणके कलंदर अनजन शीरकर अंदर लेकर आते हैं,
 ताकी अजना नीसहीन पलछीन अंदरके अतलाते हैं,
 तुने आकर क्युं दीआगे मोहे अंदरवाके भेल—तुने,
 बोले बोले मनके नभाये तोरा भेल,
 धनसानोंने कयसा पाया हेवानोंका भेल—तुने.

(यत्रा अकावली.)

७४

हय येह जुटी दुनीया मतलगी,
 येह हय नाहमवार, डोन ? दुनीया मतलगी.
 नसिमें अटपट सटपट, अंगरा अंगट, हर टपकी,
 काट कांस, असका अह हय अंजम,
 धसके इंदेमें परनेसे आरी हय सपकी.

यारो सुनते हो, क्या ? प्यारी हय सयकी.
 येह अयारोंकी अयार, येह मककारोंकी मककार,
 येह हय नाहीनणर, डोन ? दुनीया मनलणी.

(लयलो नहार)

७५

इहां देआनी यारो मेरा सनम,
 मेरा सनम दीनगनी सनम
 मेरे सनमकी येही नीशानी,
 डाली डाली गुलईं ओर गारा अहन.
 मेरे सनमकी येही नीशानी,
 गांठेरी टोपी उडाता पतंग,
 मेरे सनमकी येही नीशानी,
 कमर अतेकी व थांकी इणन.

(तासीरे आण)

७६

मेतो लर जेणनमें आध करती नाण ओर नअर
 नाम मेरा यंचा जेगम, गुलणीणी हे माहर,
 नुर भीयां हे पाप मेरा, करती हुं ये गहुर.
 आताहे ये डोन, अरे हां अय ओ मेरी भाण,
 असने मेरी नाक काटीथी, वोही हे ये पाण,
 डेपो घरसे अण यली-तर केसा हुंमें करती,
 भीडी भीडी आतें कर कर सरपर धंसके यउती.

(तीससमे सुलयमात.)

७७

झीलदार यार छञ्जेलासे नयना लगाछगे,
 नयना लगाछगे सयना लगाछगे,
 यार मेरा आला, जेअन मेरा आला.
 सुरत मेरे सैयांकी मनकां न आअरे,
 आन मेरी बोली उमर मेरी कञ्जोकी,
 अय अयांअमार गअरसे सयना लगाछगे.

(सुन सुनैयां.)

७८

गजग जेअन वात्री नादान ये तेरा नअरा,
 कुलोकी जकी हे तेरी नीराकी, आंजोमे हे कुसी लकी.
 कहीं लउगछ, कहीं अरगछ, ये तेरा-नअरा,
 अय नीकाकी हे देआ ये बाली, आतोमे बोली लकी.
 कहीं अरगछ, कहीं भरगछ, ये तेरा नअरा,
 नाज दीआदे जे अदा अतादे, नेकामे कुसे आवे.
 अरो अक्षरी, नहीं अक्षरी, ये तेरा नअरा,

(अंदरावकी)

७९

सारी पेसेकी अहार, पेसेका करेअर,
 पेसेका अर, पेसेसे यार गार ताअेदार.
 गर हो कोअ अमार, या हो कुभार,
 पेसे हां यार, तुतो अशुमार, केहलाये अजतदार.
 पेसेकी सअको आह, मोहतान हो या आह,
 पेसा पेसा पेसेकी वाह वा.

कोष्ठ पेसेका मजदुर, ईंके हे मजदुर,
 कहें उसको धुर सय भेकसुर, होदुर, ये सउर
 घोषी हो या बनजम, पर होजे पास दाम,
 सय पासो व्याम, सोसो सलाम, अउ अउ करे मंदाम.

(अलीयाया)

८०

अहादुर नंगी, सारे नंगी भयान करे शमेशीर,
 नवान संगी, हे उमंगी, रंगी आक्षमगीर.
 अरछी बाला, अंजर अछवा, दाल कमनो तीर,
 माल अणना नेवर गेहना, रणना या तवकीर.
 सय अंजरे हमने मारे, राहे रवां भेपीर,
 देव अशरको शेर अपरको, हममें उलिं यीर,
 पारीस लंउन, अरमन जरमन, मुलतानो कसमीर,
 शीरते हरदम इसतमसे हम, नंगल हे नगीर.

(अलीयाया)

८१

अटवा गुंथन देरे भीजछ अटवा गुंथन हे,
 आन भोरी पालीका बाला नेअनवा, अटवा गुंथन हे,
 यीकनेमें यीकना पीपलका पतवा उरसे यीकना धी.
 उरसे यीकना प्यारीका नेअना, यारोंका ललयाय छ—आन.
 नदी डीनारे पलंग पीछाया, पाया डुलडुल नय,
 डीस पापीकी नजर लगी, मेरा परदा पुलपुन नय—आन
 नदी डीनारे अगला भेहा, सुन सुन मछणी पाय;
 अडी मछणीका कांटा लगा, तलप तलस छ न.

(उद्य लाणु)

८२

सननन सोढे सावरीया साम,
 प्यारी प्यारी नेनांचे वारी वारी नड—सननन.
 ओकतो उरे पीया मुपडेचे आंयल, हुणे दीप्तावे उंगळीयां राम,
 तीजे अरे मेरी छतीयांचे सुटकी क्या नड उरा गुजरीया साम,
 सनन.

नाक नभावे मेरा लया लुभावे, नयनांका उरे पतंगीया राम,
 नज्जे हठोळ न अछयां भरोरो, छोडे हमारी उगरीया राम.
 (मुणराज सोझंकी)

८३

लसका ननी लुदा होणवे,
 वसके आशकके नींद नहीं आवे,
 प्यारा जेणनवा प्यारी सुरतीयां,
 हेभुं तो लया ललयावे; सो मेरी ननः
 उंभी अटारीयां यंदनकी प्यारीयां,
 अहुंतो लया धयरावे; सो मेरी ननः
 गडरासा कुवा पताळ नल पानी,
 भइं तो लया धयरावे; सो मेरी ननः
 (पुरशीदे नरतीगार)

८४

तुहं बोक्षी बोक्षी नन, अतीयांमें रतीयां लुदा देती.
 तेरी अक्षीहारी हुशीयारी इमाम.
 सय्ये लुदाहे भान, मेरी दीले नन--तुहं बोक्षी.
 अरे इ-तेहभांळ जेळ, मारा आपनो छे काल,

મારા વાલમજી શેલ, પ્યારા ખેલ ખેલ.
રંગીયા રસીયા તું છે મારો પ્રાણ,
વશ કીધી છે જાણ, મને મારી મોહ જાણ—તુંહું બોલી.

૮૫

મેરી કામનીયાં તોરે ગોરે ગોરે ગાલ,
મેરી મોહનીયાં તોરે લખે લખે જાલ.
મદસં હું મેં મતવારી, મતવારી મેરી ચાલ,
કાંટા લગા પ્રેમકા મેં હો ગઠ જોહાલ--મેરી.
આખેં તેરી મદમરી ડોરે પડે લાલ,
હૂમક હૂમક ચાલ ચમે, કમરીયાં જોસે જાલ--મેરી.
(દાગે હસરત.)

૮૬

સુનો મેરે યારો, યે હેલકા કેહના,
અકેયે રેહના, જડા મજોદાર--સુનો.
જાંજલ હેં જોરે જાંચે, પામાલ હેં અછછે અછછે,
હેં હાલ યેહ સચ્ચે સચ્ચે, શાદીકે યાર--સુનો.
જોરે લાકે, ધર જનાકે, યાદ સખક કીયે તીન,
તેલ નહીં હે, નાન મંગાદો, લાવ લકરીયાં ખીન.
સુનો તુમ જોર મજોદાર.
ચોરી કરો, કેદ બરો, આહે મરો, આહે ગરો.
કુછબી કરો, જોરે કો પેસેકા પ્યાર--સુનો.
(નાજાં.)

૮૭

પુરા જાંજલ,કાસીએ દીલ ન લગાના,

छयला तू दीलको संभाल, कीसीसे दील न भगाना—धरक.
 मजतुने उलझतमें क्या इल उठाया, इरहादने मुझतमें उ गंवाया.
 वामीकको अजराने क्या क्या नखाया, रंजेको उना वयाल—कीसीसे.
 जेकतो उसके धरपर जना, हुने अपना भास पीलाना,
 तीजे अपनी लाज गंवाना, योथे हुवे जेहाल—कीसीसे.

(नामं.)

८८

भारे पडे हम प्यारी झपनके,
 प्यारी झपनके नाणुक जेपनके.
 धनकार छोडो धररार जेडो.
 इहडा पनाउं नउ वारी इलहनके—भारे.
 भीसरी पीलादे शरपत पीलादे,
 जेसे हे जल प्यारी प्यारे हहनके--भारे.
 दीलका गनी हुं धरका धनी हुं,
 गमजे हीयाओ मोहे सारे जेपनके—भारे.

(हामान)

८९

निसार तेरे नपरे नाजे अदापर नीसार,
 गारे गारे गासोंके जेसे दीलादे, दीलको ह्ये मेरे करार.
 प्यारे प्यारे हाथोंसे गले लगासे,
 तुझकोभी करलुं में प्यार.
 आहुनी पाउं मयलतोभी पाउं, पाउं में जुती पेजर,
 हाथोंमें युडीयां नाकमें नथनी, पाउंमें मोतीका दार.

(अभाउदीन)

૯૦

સીપાઇ તેરી નાલીશ કરંગી પોલીસમેં,
તેં મેરા બટવા ચુરાયા બે પટવે--નાલીશ.
બટવા ચુરામા અગુઠી ચુરાઇ,
બેબન લુટાયા મુદતમેં, બે પટવે--નાલીશ,
(સુંદર વેણી.)

૯૧

હમ બડે સીપાઇકે લડકે,
મખખી મારં પંખ ઉખાડું તોડું ઠમ્યા સુત,
સો ગુરંસેસે પખપડ તોડું મેંબી સીપાઈ રબપુત-બલા હમ.
બડી દેરસે સોકર ઉઠે રસોઈ શીર બનાય,
ગંગાકો સંગ લે ખુશીસે બોજન પાય-બલા હમ.
(કનક-તારા.)

૯૨

મજેદારી ગીલોરી ભરી લાલીયાં,
ચાતુર હું નાર કરં ન્યારા બયપાર.
મારે પાનેંમેં યાર ફંસે શેઠ શાહુકાર, એસો જનદુ ડારીઆં.
આઉં ખીલાઉં મેં ખીડા બનાઉં,
ખીડેમેં છપ્પન મસાલે મીલાઉં,
લોંગ ઈલાયચી એર છાલીયાં.
શકકર ખીચ આઇ હમ પાન ખીડા લાઇ,
પકકી પકકી કલીયાં ગીલોરીયાં બનાઇ,
બડી મજહ પાઇ બે રંગીલે કબી ખાઈ,
માનકો પાન હે જનકો જન હે,
લેલો લેલો આઓ આઓ ગીલોરીયાં,
ખાઓ ખાઓ હાં હાં રંગવાલીયાં, (લયલા.)

मोहे रेशमकी साडी दीयाओ—

साडी दीयाव योली पडेनाव, ये धनीया दुकानीयापे

मोहे लेणव.—

गोत्रा डीनारी देहलीसे मंगादो.

ला दोगे ना में कुरयान, हांहां मेरीजन, अकवार भोसा.

साडी लादो योली लादो शीर भोसा मांगो,

अक्षो मारकीट आव. पेहले पयसे तो दीपलाव.

पास पाछ नहीं वार, मारवाडी हे उधार तो हेा प्यारकी

अहार लाव.

(अजमे हानी)

हाय दिलपर अण आ, नाहक ना सता,

रहम जर तो ला तुणपे हुं शीदा—हाय.

हाय गुदाघ शाक हे ओर रेहताहुं भेयेन,

कयुं दील दीलपर छीनकर शीर लागे दुपहेन—हाय.

ताण नहीं तेताण हुं अण हाय करं में कया,

तेरी पुरकतने सनम येन हे मेरा लीया—हाय.

तेरी आहमें धरपार, अलके साराडी संसार,

अय पार वहाहार, मेंने छोडा ला तकरार.

कर रहम ओ गमपार, मीलण मुणसे आ दीलहार(र)—हाय.

(अज मुनशी भीर मोहंमद हुसेन)

सपधर पागल सपधर पागल सपधर दीवाना,

अंहर पागल आहेर पागल अकरमें आना.

नोकर पागल आकर पागल कीसका गमभाना—सपनें.
 या खुदा क्या हुवा गजब, या खुदा पागलहें सपके सप.
 क्या करना मेरे भवला, हें पागल आला अवला.
 हे भुन हमारा जोला छुटा पीना भाना.
 आग लगाओ तुम हर हर शीरना हो भाव्यभुम—सपनें.
 (बुल बुलैया)

६६

पैयां में लागुं ओ आया पीयारे मोरे,
 यींता हमारी पीसारे पीयारे मोरे,
 यमके नसीबोंके तारे पीयारे मोरे.
 देके इपैया दुलारे पीयारे मोरे,
 आवाने मुजको पनाया गुलाम,
 यमन करण पीयर अगर नीडर मुहाम.
 (अलाउदीन)

६७

न गुल होतो भाये गुलगुलको क्या लालामर,
 दय गुलगर उसको पार, कोध असका नहीं दीलदाररे—न.
 जेदल यंयल जया कलसे, सोहे नहीं सींगार,
 करी कटारी लगाय कियारी जलायेज पादे अहाररे—न.
 ययन परे नहीं. रयन कटे नहीं, नयन अहे जलधार,
 कलहे यमनकी कणीजे कणीमें, गुल हो गलेका जे हाररे—न.
 (लयतो नहार)

६८

आलममें हे पुपी सारी पेसेका.
 आप्या माध जेरा जेइ थ्यारी पेसेका.
 उलतपारी छन्नतदारी पेसेका,

જ્યાં દેખો વહાં મારામારી પેસેકા.

પેસે લાના જ્યસે પાના હુખ ઉઠાના સુખ ઉઠાના,

સર કટાના જીસે જના તથ હો આના પેસેકા.

કેસી ખારી ઝો લાચારી ખીદમતગારી તાખેદારી.

સો મકકારીસે કમાના પેસેકા.

અદના આલા બનીઆ લાલા ગોરા કાલા અમ્યા આલા.

દેખા બાલા સખકો વાલા ઝો દીવાના પેસેકા.

છોટા મોટા સમ્યા ખોટા સાહુ ગોટા ચાલી લોટા,

કુંડી સોટા પીના ખાના પેસેકા.

(પુરશીદે જરનીગાર)

૯૯

મોરી કદર ન જની ગંવાર, તોરે ધર ના રેહનેકા.

તુતો કહે મેરે ગાડી દો ઘોડે, તોરે ધર કાની ગમ્બીયાલી નાઇ,

તુતો કહે મોરે લાલ પલંગ હે, તોરે ધર દુટી ખટોલીયાલી નાઇ,

તુતો કહે મોરે શાહુ દુશાલે, તોરે ધર ફૂટી કમલીયાલી નાઇ.

(પુરશીદે જરનીગાર)

૧૦૦

ગુન ભરી ધુન મોરી સુન પ્યારે,

સાગરે શરાબપર નજર ન એકીકર—ગુન.

જનકે તુ અંજન બને કયું. જન અય જની ત્યું હારે.

શરાબ પીના નેક કરીના, સમજે હેં દાના સારે—ગુન.

(હામાન)

૧૦૧

કાયા કાલીલને દીલપર નીગાહોંકા વાર,

મોરી હાએ જન જાએ પીયા પ્યારેને પ્રેમકી મારી કટાર.

गाँवमें छात्री कानमें आली-सोड़े सरपर दुपटा गुलनार,
मेरे जेवन पे छात्रों हय छाध पहार.

कान देखे पीया जिन नीपार;

छयल आवो मन जुभावो जड मय नीसार,

(सयदे हवस)

१०२

जवोछ जव कस नादानको प्रसन्नाने आवे,

कसको जेहकाने आवे, कसको जेहकाने आवे.

आतोमें खाने आवे, धातोमें पाने आवे—जवोछ,

आगे उस्ताहके उस्ताही करने आना कयसा.

शीरते हो धेरे धेरे करते हो हरे हरे,

आते हो मेरे उरे, गते हो जनके चरे.

ज अय जन्दे, अयसे कन्दे, गोरभ धधे ह्ये अदे.

क्या हमको सीपन्नाने आवे—जवोछ.

(गोपीचंद)

१०३

तेरी छलजल हे प्यारी तेरी कलजल हे न्यारी,

करो धाते न मोसे सांवरीया जन—

तेरी जुलकई हें काकी तेरे गावोंपे खाली,

तेरे नयनाकी लागे कटारीया जन.

नयनासे नयनां भीलाओ मेरी जन,

जोछ छोडोछ हाथ, करो ओरोसे धात, नहीं होगी ये आन,

जोछ वाह वाह वाह वाह वाह वाह वाह वाह वाह.

(असीरे हीर्न)

१०४

हेजो मेरे आले जेअनकी अहार,
 क्यसी अनी रंगीली तुकीली नार.
 पर दील उदास हउमे ना पैसा पास हउमे,
 शोहरसे हुं मय जेगर.
 मेरे नाणुक अदन पर—आर धस इअन पर,
 अयसे मुवेको करं मय नीसार.
 हुं जेगर भाइं यार रेवे गर गर
 जय नीकले दीलका गुआर.

(सयहे हवस.)

१०५

हां भीभीजन सुनीये जरी, धुन ये मेरी गुनकी भरी,
 सो अरस धरानमें रेहआरि हुं दील शाह,
 हे युवा मुगलानीकी सय आत मुजे याह.
 दाल न पुरम बात न पुरम हलवा पुरम तर,
 पीसता व आहाम पुरम नाज कुनम अर.
 दम्पन मधी रहुन आली मुमील भाकर रोज,
 अंडारयाला नवरा करन पुशकर कयाली भोज.
 अेकसो परस इरीते में जेध अधी गुजरत,
 शीरा पुरी लाउवा आधा दाल ने टाढा बात.
 गण्णे अलल गण्णे भीनल गण्णे गपाटा,
 व इअले अलल इअले भीनल इअले अटाटा.
 हीडां अयो हीडां अयो वींजे कछु आय धाल,
 शैठ जेडा भीयडी शैठरीन जेडी माल.

(असाउदीन)

૧૦૬

લગી યે નયન મોરે શરમાન લગન યે ખુરી લગીરે,
 અચાનક ધાયલ ભઇ નાદાન જીગરમેં છુરી લગીરે,
 નીંદ નયનોકી ભગીરે, પેહરેં અન જગીરે,
 દોહી દીન પેહલે ગતિ મોરે મનકી હાં— યે નથી
 મોરેં બદનમેં કસક મદનકી હાં—યે નથી
 જ્નેબન હય બલવાન—લગન

પતલી કમર ઈતની નથી યે નયન મતવાલે નથે,
 હાં પાસ ઇન્કે કુન્દ છુરીયાંથી મગર ભાલે નથે,
 યે રસ્સીયાંથી એ બટી જોહરી ન થે કાલે નથે,
 પલકેં ભવેં જ્ને કુછલી થે આફતકે પરકાલે નથે,
 બને અબ ખાસ તીર કમાન—

(મીઠા જોહર)

૧૦૭

અમ્મા મુઝે અછછીસી ટોપી મંગાદે,
 ટોપી મંગાદે ઘોડા દીલાદે, જોડા દીલાદે, સીલાદે,
 ગાડીમેં લેહુંગા ઘોડોપે જેહુંગા હાંકુંગા કચકચહુંહુંહું.
 આહીસ્તા આહીસ્તા આહીસ્તા બસ થમ થમ થમ.
 બંદુક લાદે ભાલા મંગાદે તીરો કમાન દીલાદે,
 તોપોંકો છોહુંગા કીલેકો તોહુંગા, ગોલા ચલાઉંગા
 ધરરરર ધુડીમ.
 ઝટપટ હો ઝટપટ હો ઝટપટ હો ફયર ધુમ ધુસ.

(અંસીરે હીસં)

એક એક દીનમેં છે છે અંડે લેતી દેતી મેતી પ્યારી,
મુરઘી ચુરાકે મય ધર લાયા.

કો કો કો કો કો કો કો કો કો કરતી,
ચાંચ દયાકે ધર લાયા મેં ચાંચ દયાકે ધર ઝાયા.
ચલે સફરમેં કસકે લંગોટા હાથમેં લેકે કુંદી સોટા
નિરમલ ભંગકા પિતલ લોટા.

લાય તાજ માલ સાથ—ખને ખુખ ખાત-વાહ વાહ,
ખંદા ધરમેં સોએગા મુરઘા ઇસકા રોએગા.

કુકરે કુક.....એક

(ચંદ્રાવલી)

છોડદે અભીમાન માન અપ્પતો મનવા મેરા—છોડ
રાજપાટ સખ ગુકે જનો, કયું તુમ હોત હેરાન,
ન્યારી પ્યારી નહીં હે તેરી, મત કરનાં શુમાન, માન-અ.
ગુઠી પ્રીત જગતકી દેખી, મત લુલે નાદાન,
ખાહીર રંગ રૂપકો દેખી, મત હોના શુલતાન, તાન-અ.
ચલ જંગલમેં ભેખ ધરેંગે, તજ જગત તોદાન,
જગત સ્વપનસે જગત હોગ, ગુરૂસે લેના જ્ઞાન, જ્ઞાન-અ.

(ભતૃહરી.)

નાટકનાં ગુજરાતી ગાયનો.

ભાગ ૩ જો.

૧૧૦

મને સહાય કરશે મોરારીરે, વારે ચડશે ગોવરધન ધારી.
અહ્યા ઉગારી, મીરાંબાઈ તારી, બેની ચીંતા કરીશ તારી
મારી-મને.

માંજરી બચ્ચાંને બલતાં ઉગારી, મોક્ષ દીધો ગજેન્દ્ર તારી.
ઝોપદીનાં ચીર પુર્યા થાશે તે સહાયકારી—મને.

(વિક્રમ ચરિત્ર)

૧૧૧

ચાલો સાહેલી (૨) ભુવનેશ્વરીનાં સૌ મળીને દરશન કરીએ.
દુખ હરનારી, સુખ કરનારી, મુરતી માની અંતર ધરીએ,
ભાવ ધરી જો પુજન કરીએ તો ભવ સીંધુથી તરીએ.
ચુવા ચંદન કુમ કુમ કેસર. અરચન કરીને મન ઠરીએ,
અખીલ ગુલાલ તે પુષ્પ માલથી માને વધાવી મંદીર
ભરીએ—ચાલો.

(સૌભાગ્ય સુંદરી)

૧૧૨

અરે શું અભિમાને અકડાય ઢાલે નીર ઢળી જશેરે,
ખરે જેમ કાચી માટી કુંભ પલકમાં ગળી જશેરે.
પલકમાં ગળી જશેરે ભુમીમાં મળી જશેરે,

અલ્પ હૃદનને અલ્પ જોખન મદ સ્વપ્ના સમકતી.
 ગર્ભ ભંગ થઈ થયા રાજવી રાવણુ જતી,
 ટકશે નહીં તારૂં તાન તોર તુંજ ટળી જશેરે.
 થયો ફોંસ અવીસ્ટ તો જટ કૃષ્ણે કીધો ખોંખારો,
 ઇંદુ અહંકારી થયો તો આપ લોહ લાગ્યો છરો
 ઇંદ્ર અભિમાન તોડવા ગોવીંદે ગીરીવર ધારીયો,
 રત્નાગર જળ ખારો કરી અહંકારને ઉતારીયો.
 (પવિત્ર લક્ષ્મી)

૧૧૩

સ્વામી મળવાની સ્હાણુ, ચહાય આ પ્રાણુરે ? સ્વામી.
 તુજ આધારે હવનદોરી. કરો શું વખાણુ ! સ્વયંવર લાણુ
 તારે હાથ પ્રાણુ, લેજો મારાં પ્રાણુ, પ્રાણુ પ્રાણુ પ્રાણુ—સ્વામી.
 હવે ચાલો, બહુ ગાલો, વખત ટાલો, જરી બાલો.
 કોક પકડે, બાણુ બગડે ! થશે હાણુ સાં ટાલો—સ્વામી.
 (કળાવતી)

૧૧૪

ધીમા ધીમા ચાલોને મારા પ્રાં.....ણુ રે,
 પગ નાણુક તમારા આ મચકાઈ જશે,
 કમર લચકાઈ જશે, ઓ સુગ્નણુ.....રે—ધીમા.
 નાણુક વેલી પુલ સમી, કોમળ આ તુજ કાય,
 ઘડકે છાતી શ્વાસથી ઓ અંચળથી ઓળખાય.
 પરસેવાના ખીંદુ આ બાઝયા સુખે,
 મુખ રાતું થયું થાક અતી દુખે,
 આ છાતી પરે લો વિસામો સુખે,
 ઓ સુગ્નણુ.....રે—ધીમા ધીમા.
 (સૌભાગ્ય સુંદરી)

૧૧૫

સૈયર શ્યામ મુલક્ષણા પાસે જળરી જનદુગરી જનદુગરી,
 મોહજળમાં મુજને નાંખી, કામણુ દુમણુ કરી દુમણુ કરી.
 પ્રીતમનાં પગલાનાં પડધા પળ પળ મુજને વાગે,
 લહું વહું પણ રટીઆળાથી મળવાને રટ લાગે-જળરી.
 મારા સમ જે મોહન મારા, હૈયા કેરો હાર,
 પ્રાણુથકા પ્રીતમજી પ્યારો અંતરનો આધાર.
 કાડીજાનું કમળ વદન તે મદનજી મોહજળ,
 જોતામાં જીવડીનો જીવડો જીતી લે જગપાળ,
 બ્રહ્મી એની જ્ઞાન જુલાલે મોહ બરેલી મોટી.
 મોહનવરની મનહર મુરતી ચીનડા માંહે ચોંટી,
 (નમૈંદા)

૧૧૬

ડરમાં તું દીલ સાથ છોકરા ડરમાં તું દીલ સાથ.
 તુને કોઈ ન મારે લાત—છોકરા.
 તુને સંભાળુ પ્રીતીથી પાળું, ચાલ તુને મારો મેહેલ દેખાડું
 ઘરેણાં વસ્ત્ર સારાં સારાં કાઢું, ચાલ તું જે મેહેલનાં ચીત્રા.
 રમકડાં રડાં ન્યારા વિચીત્રો, ચાલ્યો આવ, ખીમાં, ચાલ હું,
 ભેળી છું, મારે કેવાં છે કંકણુ હાથ, જે જે મારે કેવા કંકણુ
 હાથ—છોકરા.
 તમે માયાળુ દીલ દયાળુ, સૌના કલ્યા વિના હું નહીં આવું.
 માત પિતા તમ બ્રાત કોપાવું, વિપયાજી હું સલ કહાવું.
 ના, ના, નહીં હું તો ત્યાં નહીં આવું. મને ના વળગો.
 તમારે મારું શું કામ છે. તમે મુકો મારો હાથ કહું—છો.
 (ચંદ્રહાસ.)

૧૧૭

જુઓ જુઓ ફનેતી આ ફકક તણી,
 પડયા અકેક પર ચકચુર, બની—જુઓ.
 હાર હીરાનાંને માળ સુંવાળી,
 ઝાંઝર ઝુમણુ મોતીની વાળી.
 બોલ્યું બાપીકું નામ આમ બણી ગણી,
 ચોખા છડયા પણુ થમ ગમ કણી—જુઓ.
 સદાચારી જગતમાં મુગટ મણી,
 દુરાચારીથી બેશ એક મુળાપણી—જુઓ.
 (નર્મદા.)

૧૧૮

હું છું દરબારી મોટેરે ત્યાં વાળું ગરબડ ગોટા.
 મહારાજ તો હંસી બેલાવે કરે બધા સલામ.
 હુશીયારીથી હું સધળાને ગાંડાં ગાળું ગુલામ—હું છું.
 પૂછી ગાછી વાત કરે છે, બારે મારું નામ.
 વચ્ચો વચ જમને હું બેસું જાણે કાસો કાન—હું છું.
 રાજકાજની કુશળતાથી થયો નાતમાં શાહ.
 હું તું રાજરાણી થયું હવે વાહ વાહરે વાહ—હું છું.

૧૧૯

કહું વાત હું વીગતે વિચાર, વનીતા વખત વધુ ન લગાડ.
 કર ધરીને કર વર પ્યાર, વનીતા વખત વધુ ન લગાડ,
 રંગે રમાડું, સંગે જમાડું, પ્રીતી ચખાડું, રીતી દેખાડું.
 રસમાં ડુખાડું નાર, ---વનીતા.
 વિધ વિધ સાડી પહેરાવું દાડી,

કમખો ને ચોળી ને ચણીયો ને નાડી,
 ખવરાવું પકવાન, થા તુંતો જાડી,
 પગમાં ઘે જોડા ને છતરી લે કાળી,
 ચડવાને ગાડી ને ફરવાને વાડી,
 હું તારો લાડો ને તું મારી લાડી.
 હું તારો પાડો ને તું મારી પાડી,
 મીઠા મીઠા મેવા ને જોષ જોષને લેવા,
 લેહરાજના વીવાહ, નહીં ખાવા કે પીવા.
 તું ચાલ ને થા તૈયાર—વનીતા.

(મદન વસંત)

માહારી વાહલી તાડી તાડી, તારો કુંટાર્ક ગર્ક સે વાડી.
 રે કેમ હારં તુંને ચાએ, જોણે ખાધી તારી ચાડી—માહારી.
 આગળ હું માતેલ હતો ને ભીખત્રી કેવી જાડી,
 આજે દુબલાં જાણે માછી, કહાડયું કાપી વાડી—માહારી.
 ઘે પૈલે હું ખાડું લેતો, તાડી કેવી ધાડી.
 પેટ ભરી પીતરાઇ જતાં, છોડો છેયાં લાડી —માહારી.
 તેનું આજે અરધું પોળીયું, ચકચકતું લે કહાડી,
 તે પથુ પાણી ભેજેલી, જાણે હોમાવે ખાડી—માહારી.
 મહેનતનો પૈહો ગરીબનો, લુટે કુંડી ઝાડી,
 માગ હાંમરે આ રૂદન અમારં, મરીએ ખુમો પાડી—માહારી

૧૨૧

આખી આલમને ઠગનારી જાણો નીચ જાતી નારી.
 લટકે ચટકે કામણુગારી, નાંખે બલ બલાને મારી.
 રડતી મરમમાં હસતી ભરમમાં,
 એક ટકાનું જોખન આપી, ભવહીરો હરનારી—આખી.
 આખી આલમ મનહર નારી, માનો મોહીની એ નારી.
 લટકે અટકે મનકું દારી, નાંખે પ્રાણ પણ એવારી.
 સુખમાં વિલાસે, દુખમાં દિલાસે.
 તુરુ ટકાનું જોખન જગમાં, ઈંદ્રપુરી કરનારી—આખી.
 (વીજયા વીજય)

૧૨૨

એ...માથે મટુકી લઠ જાડં.
 ધ્યારા ભેદેરી લાલાને દુધલડાં પાઉં—એ.
 હું ગોવાલણુ નાની નારી,
 ધ્યારો મારો છે વિહારી,
 રંગે રમાડી રીઝાઉં—ધ્યારા—એ.

(વિક્રમ ચરિત્ર)

૧૨૩

કોઈ દુધ લીએ દીલ રંગી.
 શોખીલા શાણુ ઉમંગી. હાં—કોઈ.
 કેદી પીયે કમુંબસો, ગાંજે પીયે અણુધ,
 દાર દીવાના પીયે, દાના પીયે દુધ—હાં—કોઈ.
 એક અમીરસ દેવનો ખીજો રસ છે પ્રેમ
 ત્રીજો રસ ગોરસ ભસો. પીધે કાયા

गोरी गरवी गायनां, गोरं मारां दुध,
 हुं पळु गोरी गोरडी, गोरं दील छे शुद्ध-डां--कोठ.
 हेम कटोरें हाथमां मांडी अमृतसार,
 यतुर द्याय ते यितवे, गुळु समजे न गमार-डां--कोठ.
 (एकम अरित्र)

१२४

मुतो मारवाडरो पळीपोरे मुप्यछ शहरमें आयो,
 मारवाडसे नीकल्यो ज्यतो पांढमें नहीयो जुतो.
 मासलेटरी इरी इरीने पांजरापोलमें सुतो--सुतो,
 व्याज वटरो धधो करीने पैसा पांय कमायो
 अरधी अरधी जमे करीने लाडीजरे लायो.—मुतो
 (कनक तारा.)

१२५

कंध येटक लगाडी रसीली,
 क्यो वेलो मने ते छपीली--कंध,
 काणजडुं करी ते यितडुं योरी,
 कंटी पनाच्यो रंगीली--क्यो.
 दाद न ले तुं दवाये न दे तुं,
 टवणावे कां तुं हडीली--क्यो.

(कुंद पाणा)

१२६

शुं पाछ करमाचो कोमण गुळापी आ पुल,
 न नव रंजोथी कांछ भीलतुं टपके शी लावी अमृत--शुं.
 गिलो वेलो आवीने मणशे, शीकुं पाडो शाने नुर--शुं.
 गी नयनो भीझावी भीलवशे प्याइं आ गुल--शुं.
 (कणावती)

૧૨૭

સૌ પધસાનો બહાર, પધસાનો કારોબાર,
 પધસાનો પ્યાર, પધસાથી યાર, પધસે સઉ તાબેદાર.
 ગમાર હોય ચમાર, બુબખખી બેશુમાર,
 પશુ પધસા ચાર, બે ગાંઠે યાર, તો કેહશે ઇજતદાર,
 પધસાપર સૌનો ચાહ ફકીર હો યા શાહ,
 પધસા પધસા પધસાની વાહ વાહ !
 હોય ખાનદાની અગર મગર તે જર વગર,
 છે સરખસર તે બેકસર નફરથી ન બેહતર.
 હોય ઘોબી કે હજમ પશુ પાસે હોય બે દામ,
 તે બેલગામને ખાસો ચામ સો સો કરે સલામ.
 (ગામરેની ગોરી)

૧૨૮

સાહેલી, નવ શરમાઇએ,
 રસ પાઇએ વળી પીએ, પીને પ્રીતમ ગુણુ ગાઇએ.
 છણુકાઇ ધડીક રીસાઇએ,
 રીસાઇએ, માન ખાઇએ, તોએ ઝાઝાં ન માને તણાઇએ—સા.
 ઉંહું કહીએ, આડા રહીએ, આધા જઇએ, મોધાં ચઇએ.
 હોંબા હોં રીતમાં રહી રીસાઇએ--સાહેલી.
 રહીએ પલ સખી રીસમાં, ઝાઝું ન કરીએ જ્વેર.
 વાત વચકતી જણુતાં, ખેંચી લઇએ દોર--સાહેલી.
 મોહન મનાવી લઇએ,
 તાળી લઇએ, વળી લઇએ, હસી હસીને ખશી જઇએ—
 આવો રસીઆ, મન વસીઆ, કેવા લસીઆ,
 હોંબા હોં--રીતમાં--સાહેલી.

૧૨૯

નથી જગતમાં સાથ સંબંધી વિના ત્રીભુવન નાથ,
 શું ફેકટ ફાંફાં મારે મુરખડાં, ભરે આભથી પાથ.
 કમળ પત્રપર જળ ખિંદુને સુકાતાં શી વાર,
 શ્રાવણુની જળ ભરી વાદળીઓ વીખરાતાં શી વાર.
 જીવતર સમજવું તેવું આખર ન લેવું દેવું,
 જીવ જવું છે ખાલી હાથ, અંતમાં પાપ પુણ્ય સંગાથ.
 પંથી જીવ પામી ગયો, નર ભવ નગર બન્યર.
 સોદાગર સમજી જઈ, કરો પુણ્ય વેપાર,
 જીવ જવું છે ખાલી હાથ, અંતરમાં પાપ પુણ્ય સંગાથ.
 (ઉમા દેવડી)

૧૩૦

સે ગુડ બાઇ એન્ડ ગુડ ઇવર્નીંગ.
 નોટ જય કૃષ્ણ જય ગોવીંદ,
 હાઉ મય સ્વીટ ગુડ મોરનીંગ કેમ,
 વૉટ જય જય જય રાસકલ કેમ,
 ઈંડીયન ઓલ આર મેનરલેસ
 બાબા આવો બચ્ચા બેસ,
 શેકહેન્ડ ઓહ ઈઝ મેનરકોઇન.
 યુ હેવ શેઇમ એન્ડ શેઇમ અગેઇન.
 (બારીસ્ટર)

૧૩૧

સાણે જુદાઇ પ્રાણુ, બની શીદ અણુજાણુ,
 એ આનંદ લ્હાણુ, ચાલ ચમન ઉડાવ.
 ખીલી નાર, હું રંગીલો ભરથાર.

બન્યું જોડું નીરધાર, મણી કુંદન જડાવ.
 ઢાંક માથાની વેણુ, કાળી નાગતણી ફેણુ.
 પ્યારી અણીઆળા નેણુ, જરા ધીમે નચાવ.
 વાગ્યો કલેજે કારી ધાવ દુખ દેણુ ભારી,
 જરા થા દયાળુ પ્યારી, મને મરતાં બચાવ.
 જોયું જ્યારથી આ મુખ, કામ આપે બહુ દુખ.
 ગયો ચોરી માફં સુખ, પ્રીયે પાશ્વું અપાવ.
 હું છું દાસ નીરાધાર, તું છે મારી સરદાર.
 આવ ધસી ધરી પ્યાર, પ્રાણુ ગળે લગાવ,
 (રાજખીજ)

૧૩૨

નયન મીલાવી લે એ છપ્પીલી નયન મીલાવી લે.
 ચટપટ ચીતમાં લાગી ચતુરા ચુંબન કરવા દે,
 મોતનમાલા જરયન સાડી જે જોઇએ તે લે—રસીલી.
 લગની લલના લાગી રહી તુજ ચેહરો જોવાદે.
 નાણુકવેલી કોમળ ખીલેલી કળી ચુંટવા દે—છપ્પીલી—કળી.
 મદન અગન અંતરમાં લાગી જલદી યુગ્મવી દે—છપ્પીલી.
 આલીંગન આપી અલખેલી ભેટ પ્રેમની લે! છપ્પીલી.
 અધરાત્રત રસ પાન કરાવી મધુર વચન મુખ કહે—રસીલી.
 (પવિત્ર લક્ષ્મી)

૧૩૩

દશા આ શી થઇ મારી કરમની છે ગતી ન્યા
 રમતાં રાજ મેહલમાં વસતાં સુખ મોઝાર
 સેવામાં હાજર હતાં દાસી દાસ હજાર

ભોગવી આજ લાચારી પડયો વનમાં હું આજરી...દશા.
 ફુલ સૈયા પણ જોહને કઠણુ લાગતી સહેજ,
 સુતી છે પથ્થર તણી ધરતી ઉપર એજ.
 મહારાજની કુમારી દુખી છે ખેહન મુજ પ્યારી—દશા.
 તરસ્યાં ભુખ્યાંને અમે દેતાં પાણી અન્ન,
 પ્રલવણીએ આ વન વિશે ભુખ્યાં વીણુ ભોજન,
 પીવા મળતું નથી પાણી રહું કેમ ધીર હું ધારી—દશા.
 (કનક-તારા).

૧૩૪

કંથ વીણુ હાય હું છું હેરાન જળ વીણુ મીન સમાન—કંથ.
 સ્વામીની સંગે બાગ બગીચે રમતી હું રાગને રંગ,
 સુના બાગ બગીચા નીહાલી આગ ઉઠે છે અંગ,—કંથ.
 બળી લાકડાં થાય કોયલા કોયલા બળી થાય આખ,
 પ્રેમ અગ્નીથી જે બળે તે નહીં કોયલા નહીં રાખ--કંથ.
 માલાની બલી વેદના કે જીવ જતાં છુટાય,
 વિયોગ બાલે હાય વિધાતાં જીવાય કે ન મરાય--કંથ
 (સતી સંયુક્તા.)

૧૩૫

માયાં કુટી શીદ મરે કરમનાં લખ્યા લેખ નવ ફરે,
 તારું ધાર્યું કદી થશે નહીં, અભિમાન કેમ કરે.
 પુરુષ પ્રયત્ને હોય હરીની કૃપા તો કારજ સરે,
 ચડતી પડતી જન્મ મરણુ છે રાય રંકને ધરે.

સુખી સંતોશે રાં વું હર હર દુખડાં હરે,
 આવા મજે મજેના ક્યારે (આ) ડોસી મરે,
 વાઓ આઉં તમારા લોહુ તો પેટ ઠરે--કરમનાં
 (નર્મદા.)

૧૩૬

શું નટવર વસંત થેઠ થેઠ નાચી રહ્યો,
 નાચી રહ્યો નચાવી રહ્યો--શું.
 ટ્રાયલ મધુર મુરલી બની છેટે નટવર કાન.
 વીરહધેલી ગોપીગણું તણ નીકળી અભિમાન,
 રસીઆ વિનાની બની બાળાઓ બાવરી,
 વેણું વસંત ચિત વીધી ગયો--શું.
 શીતળ મુખકર પવનની હુર ધુમે યોપાસ,
 બાણું રાધા કૃષ્ણજી રાસ રમે છે ખાસ.
 વિધવિધ પંખીનાં વેણુ ધુધરી ધમકેરે,
 મહીં મહીં મેનાનાં નાદ ઝાંઝર ઝમકેરે.
 નવપક્ષવ વાધોધરી, પચરંગી શીરપાધ.
 ફાગ લાગ સાધી રમે મદનરાજ મહાભાગ.
 હુરેરી લાલાથી રમે લલનાઓ લાડમાં,
 પ્રીતિ ગુલાલ લાલ છાછ ગયો--શું.
 (અશ્રુમતી.)

૧૩૭

પહેરી યોળી લટકાં મટકાં કરતાં આવ્યાં,
 રંગે યોળી સાડી યોઢી મન લોભાવ્યાં.
 ઝાંઝરનારે ઝણકારે. કર કંકણના ખપડાટ,
 કાળજથી નેત્ર દીપાવ્યાં--પહેરી.
 હવે શરમાવો ઠાલા, શાને દીયરજી મારા.
 બોલો--બોલોજી બોલો, બોલો.
 મેં કેવાં તમારાં નખરાં તો બણાવ્યાં
 (સોભા)

૧૩૮

કળજીગની બાજી, ના દેખી થા રાજી,

મુજ દીલ ગયું દાહજી—કલ.

અંધા ધુંધી કોઠવાલને કાંણો છે કાજી,

ખાઇ ગધેડો મસ્ત બને ને દુઝલો છે ગાજી—કળ.

રાસ્ત કહે તે રવડે મતલબ પારકરે પાજી,

આંખ છતે અંધા થઇ કહેશે જીહાને હાજી—કળ.

(ભોલી ગુલ.)

૧૩૯

જગમાં ગુમાવ્યો જન્મ જેણે પ્રીત નહીં કરી,

સુખની સુગંધી છે ભરી, આ દુલમાં ખરી—જ.

આરે જગતનાં ખાગમાં સુંદર એકજ દુલ,

પમરે છે તે સ્વર્ગમાં છે પાતાજે મુળ,

કરમાય છે તે નહીં કદી, નહીં જાય છે મરી—જ.

અતિ મેઘે સડસે નહીં, જળ વીણુ નહીં કરમાય,

લાખો જીજો તો વહી ગયા પણુ તે રહ્યું ઠરી—જ.

(ભોલી ગુલ)

૧૪૦

પાણી ભરવા હું ગમતીરે સાહેલીની સંગે,

આડા આવીને ઉભારે, કુંવરજી નવરંગે.

જળ ભરવા સરવે ગયાં, એ વાડી મોઝાર,

૫ ઉભા દરવાન તે. બંને રાજકુમાર,

૬ ગૂપ્તી સાસુજીરે, અમો સૌ પનિહારી,

૭ મહારે, કીધા ઠૂઠા ભારી,

ନରମାଠ ଉଠା ରଘା, ଶୁଂ ଅମ ଅପ୍ପଣା ନେର ।
 ବିନବଞ୍ଚି କାଠ ସୁଞ୍ଚି ନଈ, ଦେଞ୍ଚାଠି ନିଜ ତୋର,
 ଛଠି ଅମେ ଛାରିଆଁ ଆପ୍ପରେ ଐକ୍ ସାହେଲି,
 ନାମ ଦୀଧୁଞ୍ଚ ଛାଞ୍ଚି, ତ୍ପାରେ ଦୀଧାଂ ମେଲି.

(ମାନସିଂହ ଅଭୟସିଂହ.)

୧୪୧

ପୁନମ ଯାଞ୍ଚି ନିଞ୍ଚି ପୁରି ଅଞ୍ଚିରେ, ଶୋଭେ ରଞ୍ଚି ନିଞ୍ଚି ରୀ ଆଞ୍ଚି.
 ହେତେ ରଞ୍ଚି ସଂଗାଧେ ସୈଧ ଆପ୍ପରେ—

ସୈଧ କଞ୍ଚି ସୋନାନାଂ କରେ ଧାଞ୍ଚି, ଗାଞ୍ଚି ନିଞ୍ଚି ଉ ନିଞ୍ଚି.
 ମଞ୍ଚି ନଂ—ହେତେ.

ମଞ୍ଚିଆ ଆଞ୍ଚି ଆପ୍ପରେ, ଧରି ସୋଞ୍ଚି ଶଞ୍ଚିଗାର,

କରେ କଞ୍ଚି ଯୁଞ୍ଚି ଯମକ୍, ଯଞ୍ଚି ତେଞ୍ଚି ଐକ୍ ତାର.

ଞ୍ଚିରା ରଞ୍ଚି ନିଞ୍ଚି ଉଞ୍ଚି ଛାଞ୍ଚି, ମୋତି ଗୁଞ୍ଚି ଉଞ୍ଚି ଉଞ୍ଚି
 ଧଞ୍ଚି—ହେତେ,

ଆଞ୍ଚି ଉଞ୍ଚି ନିଞ୍ଚି, ଶର ସେଞ୍ଚି ଛାଞ୍ଚି.

କାଞ୍ଚି କୁମ୍ କୁମ୍ ଯାଞ୍ଚି, ଯୁକ୍ତା ମାଞ୍ଚି ଉଞ୍ଚି,

ଆରଞ୍ଚି ପାରଞ୍ଚି ମଞ୍ଚି ନିଞ୍ଚି ଐକ୍ ଛାଞ୍ଚି, ତେମାଞ୍ଚି ରମତାଞ୍ଚି ବସତାଞ୍ଚି
 ନିଞ୍ଚି ଶର—ହେତେ.

ପେଞ୍ଚି ଞାଞ୍ଚି ପ୍ରିତଧି, ଉଞ୍ଚି କରେ ଉଞ୍ଚିକାର,

କରେ ସୈଧ ପୁଞ୍ଚି, ଆ ରଞ୍ଚି ମୋଞ୍ଚି.

ସଞ୍ଚି ବେଞ୍ଚି ପୁଞ୍ଚି ବିଧିବିଧି ଗାଞ୍ଚି, ତେତୋ ଆପ୍ପେ ଉଞ୍ଚି
 ସୁଗଞ୍ଚି—ହେତେ

କଥା ଶିଧିନି ସାଞ୍ଚି, ପ୍ରିତମ ଉଞ୍ଚି ପ୍ରିତ

ବଧି ସୁଞ୍ଚି ବିରଞ୍ଚି ଧଞ୍ଚି, ମଞ୍ଚି ଧଞ୍ଚି

૧૪૨

હું સોનારણુ મધમાતી થઇ ભગતાણી પંકાતી.
 રહુંછું છેટે છણુકાતી ભલભલાને પાણી પાતી.
 નજર થકી હું નગર નચાવું, વચનથી વશમાં લાવું,
 ભગત પણાંનાં પરદા પાછળ શા માટે શરમાવું—હું.
 કથા દેવનાં દર્શન કેરું બહાનું કહો ભાઇ કેવું,
 હરવું હરવું મોજ મજામાં, કથન કોઇનું રહેવું—હું.

૧૪૩

બન્યા કેમ બુદ્ધીહીણુ બાવા, દુનીયા ધુતીને ખાવા,
 આડંબર બહુ અતીશે રાખે. ભોળા ભરમાવા.
 કર્મ ધર્મની વાત ન જાણે આવ્યા અમડાવા—બન્યા.
 જોબનવંતી જળ ભરશે ત્યાં જશે ઝટ નાવા,
 ભોળી બાઇ જો આવી નમે તો લાગે ચીત ચાહવા—બન્યા.
 રાંડીરાંડનાં ધરમાં ગોવિંદ ગુણુ જશે ગાવા,
 બરકી પેંડા માલ મીઠાઈ, જોશે ખુબ ખાવા—બન્યા.
 તંતર મંતર જંતર ભણુશે કામાવસ્થામાં,
 રાંડો ખે રાખે મંદીરમાં કહીયા કમાવા—બન્યા.
 પુર્વ તથા સંત હતા તે તેના દીએ દાવા,
 મસ્તાન કળી કાળ વિશે છે આવા ને આવા—બન્યા.

૧૪૪

તો સોનારણુ સેહેલાણી ભલ ભલાનું કરતી પાણી,
 નામ ગુલાબ ગુણુખાની મને આખા જગતે જાણી.
 અરમાં પેશે તો આ ગુલાબ સામે બેસે,
 સોનું લઈ મુકે અગ્નીમાં ગળવા,

ગુલાબ બનાવે પાનની પટ્ટી ધરાકને તો છળવા—હુંતો,
ચરણુ જરા મુકી ઉઘાડો મીઠી માંડું વાત,
નજર હરં કે ધણી માહેરો ઘડે ધરાકનો ઘાટ—હુંતો,
નેન તણો મારી અણુસારો મીઠો પ્રેમ બતાવું
ધરાકને ગુલતાન કરી ધન હરવાને ફાસલાવું—હુંતો
(મદન ચંદ્રીકા.)

૧૪૫

દીલ મારું માને નહીં, મનહું ઠરે નહીંલ્યારે કરું શું તાતજી ?
મેં જોયું ફરી ફરી જોડી મજે નહીં, કોને વરું હું તાતજી ?
નેણે પ્રીતી ઝળકી હતી, અહીં આવતાંજ સમાધ ગઈ,
ઉરમી અંતર ઉછળી હતી, નૃપ દેખતાંજ દખાઈ ગઈ,
હીરલો અમુલ્ય ખરીદવા, ઉમંગ બર આવી અહીં,
પણ અંતરે અંકુર ન ફુટ્યા પ્રીતી પ્રકટાવી નહીં.
છતી આંખે દીવો લઈને પડી કુવામાં હું કુખી મરું શું તાતજી ?
(કામ લતા.)

૧૪૬

ખિલિ ફુલકલિ આ ખરિ જાય, પ્રિતમ પ્રેમિલો જતાં,
નન વેલડી તફડી તવાય, નીર નાવિલો ન જ્યાં,
ઉર સરસી ચાંપી પ્રિયા, કોટી કોટી કરનાર,
તરછોડી પ્રિય, અંગના (શિદ) મારો વિરહ કટાર.
પ્રિયપ્રિય કરતી અખળાય, ઝુરાએ હાય, પ્રિતમ પ્રેમિલો
ચક્ષ્મ તણા તારા થઈ, લગની લગાડી જ્યાંય,
વિરહ શરે શિદ વીધીને, કરો રૂધિર સર કયાં
પિયુ પિયુ જપતી રસનાય, સુકાયે હાય
(૫)

૧૪૭

બહુ મઝા ડિડાવું ઇશ્કમાં બસ ત્રસ્તમાં પહેરી આંખે !
 વાહવા વાજી વાવા !
 ઝબ્બા ચોળી વળી પોલકું શીવડાવું તુજ કાળે !
 સાડી સુંદર અંબર નંબર કમ્બર પર બસ રાળે !
 ઇસ્ટાકીન ખુટ છતરી હાથે મજરું સુંદર માથે !
 હાથે ડંગન કોટે મોતન માળા નથની નાકે !
 હમ હમ કરતી ચાલે જ્યારે ધરતી ધમ ધમ ગાળે !
 ફરીન ખે ઘોડાની લેશું, ખેશું તારી સાથે !
 બંબલે ભશું ખાશું પીશું ગાશું આપણુ સાથે !
 ભટકો મટકો જરી તું કરીને મુજને જો તું બાજે !
 (આ) ખુટ્ટો વાર પંપાળીને જરીક મન તો રાચે !
 આહાહા, આહાહા. ! ! !
 (કરણુ ઘેલો.)

૧૪૮

સખી સામળીઆ, ચીત હરી હરીએ વળીઆ—સખી.
 મોહન મુરત, સુંદર સુરત, જાદુગરી ભરી લુલાદે ભાન
 સોનાનાં સુરજ આજ ઉગ્યા સખી, દુધડાં સાકરમાં ભળીઆં—સખી.
 સુંદર મુરતિ સામળા, પુન્નું ધારી પ્રેમ
 જાળવજો શ્રી જગપતિ, સત પતીવ્રતનો નેમ
 પામી હું પ્રેમ રતન, બની હું મગન
 ! અલી પ્રેમની પંખીણી ! મોહન મન ગમતા
 મળીઆ—સખી.
 (રમા દેવી.)

मुतकररेकात गायन.

भाग ४ था.

कुमरी १४६.

पाक नामे मोहंमद मुसतदा मुने प्यारे लागोळ,
मोहंमद प्यारे लागोळ मोहंमद वासे लागोळ,
पुस्तपर मोहरे नुपुव्यत यमके भायेये कुतुप्य तारा.
पलमें नथी मेअराज सीधारे लुरांने तनमन वारा.
मोहंमद प्यारे लागोळ,

लवलाक लमाडा छत्र पीराणे गले हभायेल कुरआन,
शार मयाये अलम नशराडे सुरत रपकी शान.
मोहंमद प्यारे लागोळ.

लाधलाहडे पाने नककारे, धललल्लाडे साज,
दममें पुराकये सवार होके पहोंयगये मेअराज,
वडदानीयतकी पीयकारीमें हां नुरका लरके रंग,
मोहंमद प्यारे लागोळ.

अल्लाह व मोहंमद जेदन लागे होतो लुये यकरंग,
मोहंमद प्यारे लागोळ

कुम मयाये लुरे मजायेक टेष नथीकी
सल्ले अल्ला केह केहके पुकारें शाह लुये
मोहंमद

उहेरवा दाहरा, १५०

—*~*~*~*—

आओ आओ नगरीया हमारी रे,
 आन ब्रह्मो प्यरीया हमारीरे—आओ आओ—
 मोती पीरोये भेठेहो तुम पालपालमें,
 जुद्धे पना पनाके इंसते हो नलमें.

होगी कैसे गुनरीया हमारी रे—आओ आओ.

मुज आवडाको लुलगये कीस प्यालमें,
 शायद इंसेहो तुम कीसी जेसुकी नलमें.

नत पीती उमरीया हमारी रे—आओ आओ.

पेहले तो दीलको देदीया भेआनभाये दील,
 शीर दीलही दीलमें केहताहुं अशसोस हाये दील.

पउगध सुनी सेनरीया हमारीरे—आओ आओ.

साकीने रंग दीया मुजे रंगे शरापमें,

नलवा पुदाका नजर आया शरापमें.

रंगदी रंगदी युदरीया हमारीरे—आओ आओ.

आगनका नाम सुनके में आयाहुं दुरसे,

कीशतीको मेरी बरहो मोहमंदके नुरसे.

बरहो बरहो गागरीया हमारीरे—आओ आओ.

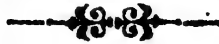
करवटे अफलताहुं पउती नहीं हे कल,

गलका हे प्याल मुजे हाये आन कल,

गाम नगरीया हमारीरे—आओ आओ.

—*~*~*~*—

दाहरा १५१.

मज्ज हतेहें क्या आज्ञा तेरे जाल धुंधरवाले—
 में नजनेकी करताहुं आस, आज्ञा क्युं नहीं जुलाते पास,
 तेरे तरङ्गसे आज्ञा मेरे हीलमें पडगये लाले—मज्ज.
 में नजगा अय यार, मेरे आज्ञाके दरवार,
 हम शरीरगे दोनों यार, दोनों हाथ गलेमें जाले—मज्ज.
 याकुण्य यलो तुम यार अपने आज्ञाके दरवार,
 येही मेरे अरमान न्यय नीकले हीलसे नाले—मज्ज.

कुमरी. १५२

न तोडारे सरकारी नींयवा न तोडारे,
 छोटे छोटे नींयवा अज्यय रसीले,
 तोडन नजने अनाडी नींयवा न तोडारे—
 सोनेकी थालीमें लोहन पीरसे,
 आने नजने अनाडी, नींयवा न तोडारे—
 सोनेका धडवा गंगा नल पानी,
 पीने नजने अनाडी, नींयवा न तोडारे—
 पान पयासके पीडे अनाये.
 आने नजने अनाडी. नींयवा न तोडारे—
 युन युन क्लीआं सेज पीछाछ,
 सोने नजने अनाडी, नींयवा न ते

उहेरवा १५३

दरेजनापे जना नहीं मिलता, कहीं उसका हीराना नहीं मिलता.
 छतीयां लगाते देखे अलैयां, मेरी आंखोंका तारा नहीं मिलता,
 मझाबी दुंडा मदीनाबी दुंडा, कहीं हमको अकेला नहीं मिलता,
 लोग कहें दीवाना दीवाना, कहीं हमको अकेला नहीं मिलता,
 मथरायन दुंडी पींदरायन दुंडी कहीं पास जुलाना नहीं मिलता,
 जमनाके झीनारे अकेली में डालुं कहीं पास जुलाना नहीं मिलता.

लेरवी १५४

आंझी रंगीली छपीली मालनीया, देणीहे हमने नीराली यार,
 गेलाबी भेये यंभेलीबी भेये, भेये जेयनवाकी उली यार.
 जोरे जोरे लथोमे कंगन कानोमे फुले फुलोंकी पाली यार,
 नयनोमे सेनामे जहु हे इरकत होटोपे पानोंकी लाली यार,
 ज़ुम ज़ुम जती जेयनवाकी माती, छुम छुम देतीहे माली यार.

गायन. १५५

नेनां लगाये कहां जोगे पलासी मीयां—नेनां लगाये.
 क्षतान आवे मुरगी, सरंग आवे अकरा.

गरीब पलासी कहीं जोअडी,

या कहीं तीक्ष्णरे—नेनां लगाये.

यकसा सरंग पीवे अरांडी,

हम गरीब अलासी कहीं ताडी
 कहीं जेवडा कहीं रासीरे—नेनां लगाज्ये,
 इपतान आवे कटलेस. सरंग आवे अयहे.
 हम गरीब अलासी कहीं भीयडी,
 कहीं रोटी कहीं यटनी रे—नेनां लगाज्ये.
 इपतान शीरे घेडे, सरंग शीरे गाडी,
 हम गरीब अलासी कहीं यलते,
 कहीं गीरते कहीं पडते रे—नेनां लगाज्ये.
 इपतान सोवे कृष्णिन सरंग सोवे क्षात्रज्ञ
 हम गरीब अलासी कहीं तुतक
 कहीं भोरा कहीं क्षात्रकारे—नेनां लगाज्ये.

लेखी १५६

ओ पीरज असीया आरेके रसीया रोका न भोरी उगरीया.
 माध आपकी अडी हुलहारी हाथ न धुज्यो रसीयारे.
 नगसे पडी में सुराहाके पाले दोध भराये गगरीयादे.
 तेज लगाये कुलेस लगाये तापर भसावेष्टी टोपीयारे.
 कासी कासी कुलधनपे अया ललयाये तक तक भारे नज-
 रीयारे—आरे.

हुमरी. १५७

धर जनेहे छांड भोरी जियां.
 आहा करत तोरे पैयां पडत हं

नगर उगरेके लोगवा सुनत हें,
 अरया करत धीज नारीयां--धर.
 नन्योरी नन्यो नहीं तो द्दुगो गारीयां
 मोहनसे दीप रधयां--धर.

कुमरी. १५८

आन पडी दरपारे आण, तोरे नगरमें तोरे शेहेरमें--आन.
 उयासा कोट बीजन दरवाज, नौपत आणे प्ढार आण--आन.
 आणके दरपे सीस नवाड, तुमहो गरीप नवाज आण--आन.
 सीडी सीडीपे माजन भेडी, हेतहे पुलनडा डार आण--आन.

कहेरवा. १५९

अपने आणकी जोगन अनी, जोगन अनीभेरागन अनी--मेंतो.
 छुटा पसीना नुरडा रे भोया यंभेली पुल,
 सप सप्रीयन भोज सेहरा गुंथे पेडने नणी रसुल--मेंतो.
 यन्ता दुटा जलसे रे ले गध पवन उडाय,
 अणके भीकटे कण भीकेगे दुर पडेगे नय--मेंतो.
 डोला अंदर सज रहाहे प्ढार अडीहे अरान,
 यारों पाये उड अडे तो कोध न आया साथ--मेंतो.
 अनेने पीयु गयेरे सुना कर गये देश,
 अये पीयु नहीं आये भगवा द्दुगये बिस--मेंतो.

गायन १६०

भीभीजन सुनीये बरी धुन ये मेरी—
 सुनीये कुछ आत मेरी, रंग बरी भोटी भरी.
 दुनियाकी आनरका हे नया भेपार,
 शाहुकार चोर अने चोर शाहुकार—भीभीजन.
 जंग नकुनम तंग नकुनम कुनम धं कमाल,
 नजरै गयेर अयाके मुशत हजम माल—भीभीजन.
 छकडे तीकडेची भोलीत होती भोटी आस,
 सीपुन धंगलीश टोकींग घरया केला सत्यानास—भीभीजन.
 बोलीओ जे बोल छोडी प्रभुथी उरशे,
 तो धुतारा दुनियामां अधा लुप्या मरशे—भीभीजन
 काला गटर धपने मटर इअेले मुततहर,
 हाज लंगोटी व कुज मस्त कलंदर—भीभीजन.

दुमरी. १६१

नावमें नदीयां दुप्री जय, बलारे तुम देपोरे लोगो—नावमें.
 धडा न दुमे धडी न दुमे हाथी मल मल नहाये,
 केठे केठे पानी यडहा तो यीडीयां प्यासी जय—नावमें.
 ओक अयंया मेने देया मछली याये पान,
 क्ववा अजये ढोबडी तो मेउक डडावे तान—नावमें.
 ओक अयंया हमने देया कुंयेमें लग रही आ
 डीयर पानी जलगया तो मछली रेहगध

लजन. १६२

भुल गछ में राम उगरीया,
 आन इंसी प्रभु डान नगरीया.
 यतुर यतुर सय सौदा बेगये,
 तुम का लैहो अप्य उठगछ अनरीया.
 अन मेहलनपर क्या लुले हो.
 याद करो अंधेरी काहडीया.
 काजी पीया धर नय्य तुम नैहो,
 मोहपर मोह सुईद यदरीया.

सेहरा १६३

नय्य शहे दुस्न हे सरपर तेरे न्य्या सेहरा,
 लख दीपलाता हे दस्तारपे क्या क्या सेहरा.
 माइसे आके लुध उसपे तसददुद परीयां,
 असधडी गयते अलकेसने आंधा सेहरा.
 तुम कौनेनमें हे तेरा दुल्हा अननेकी,
 मुल्हसे गुंधके हुरोने लीनया सेहरा.
 होगया सेहरेपे सुरनकी कीरनका घोका,
 री शैशनपे न्ने उस मेहरके टप्या सेहरा.
 मासमांसे दुरे अंगुमका अनाकर सेहरा.
 ये माहे दील अइरोनमें लाया सेहरा.
 हे नही उसमें लगाये हे कीडा,
 नभरइसे हे गुंधा सेहरा.

ભજન તાલ લાવણી. ૧૬૪

કાનુડો ન જાણે મારી પ્રીત, આઘ અમે યાજ કુંવારારે—કાનુડો.
 જળરે જમુનાનાં તીરે હુંતો ભરવાને ગઈતીરે,
 કાનુડે ઉડાણાં આછાં નીર ઉડ્યાં—કરરરરરે—કાનુડો.
 જમુનાને કાંડે વાલે રાસ રચ્યો છે,
 સોલસે ગોપીમાં ઝાલ્યાં ચીર ફાટ્યાં—ચરરરરરે—કાનુડો.
 હુંતો વરણાંગી કાના તમારારે નામનીરે,
 કાનુડે તાણીને માર્યાં તીર વાગ્યાં, ચરરરરરે—કાનુડો.
 આઘ મીરાં કહે છે પ્રભુ ગીરધરનાં ગુણુ વહાલા,
 કાનુડે આલીને કીધાં ખાખ ઉડી ફરરરરરે.—કાનુડો,

ગરબી. ૧૬૫

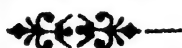
તમે કાના નથી મારા કામનારે, તમને ચસકા લાગ્યાછે હરામનાંરે,
 જમને દાસીના દાસ થયા પતખોઘ, તમે કરો તેવાં કામ નવ કરે કોઘ.
 તમે સારી વધારી છે નામનારે—તમે.
 કોઘની ફેડો માટલી મહીનીરે, કોઘની હાંડી વટાલો છો દહીંનીરે,
 તારા ગોઠીઆ છે છોકરા હજમનારે—તમે.
 તમે ફરીફરી થઇ ગયા છો હરજમ, હવેઆ કુખમતણી ગા
 હવે એકે રહ્યા નથી કામનારે—તમે.

हुमरी. १६६

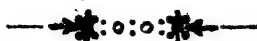
मोहन रसीया आये जगीयोमें,
 भील रही सय कली कली—मोहन.
 अक कली हर नाम जपत हे,
 दुल पुकारे अली अली—मोहन.
 गोकुल दुंडी जीहरायन दुंडी,
 दुंड शीरी सय गली गली—मोहन.
 धुंधरवामे पाल पीया तोरे,
 मोहनमद पीया तोरे संग अली—मोहन.

भाढ ताल दाहरौ. १६७

पाहीला जेगी आयेरे मोरो जेयन भीतो जय,
 प्रीतमको पतीयां लीपुं उपर लीपुं हो सलाम.
 अस दीनसे तुम भीछड गये मोरी प्यारी नींद हराम—पा.
 सजन गये परदेसवा सुनी पडी मोरी सेज,
 मनकी मनमें रेहगध आस रही नहीं सेज—पा.
 सजन असा कीछयेरे ढाल सरीपा होय.
 गुप्पमेंतो पीछा शीरेरे दुप्पमें आयु होय.
 सजन असा कीछयेरे जेसा सीरका पाल,
 के कटाये शीर कटेरे तोअे न छोडे पाल—पा.
 सजन में जपुरी सजनके मन आर,
 पी पर रीजवेरे अक भीत्र हो ठाररे—पा.

युरन. १६८

में देहलीसे हुं आया अच्छे अच्छे युरन लाया,
 उसने अेक नरासी पाया, उसने पेहल लज्जत पाया.
 उसने युरन तेरी पाया, उसने लज्जत कुचन पाया,
 अलके आभीरको पयंताया, येह तु केसी युरन लाया.
 जे कोछ युरन मेरी आवे, उसकी भीमारी सय्य नवे.
 भीस्त्रे इस्तम वोह केहलावे, कुशती देवोंकी लडावे.
 तेरी युरन जे कोछ आवे, उसको अहलअमी होजाने.
 गरदन उसकी मोत दयावे, सीधा सुनापुरमें नवे.
 युरन मेरी नलीनुस उसको आवे तुरकी इस,
 जेहेरा रेशन जुं क्षानुस, नवे भीमारी क्षामुस.
 युरन वाला हे मनहुस, उसका बाध हे कंगुस,
 आवा भीलकुक्ष मप्पीयुस, जाला युरनमें हे धुस.
 में हुं युरनका जेपारी, शीरकर आया हुनीया सारी.
 तु हे आजरि आजरि, तुजको गधेकी असवारी.
 हेमो युरनका जेपारो, उसको लकवेकी भीमारी,
 आवा देहलीका पनसारी, अम्मां भीरककी लकीयारी.
 नग्न यांसे ओ कंगाल, नकर काले तीतर पाल,
 आवा जेये आटा दान, बाध मुरगीका दखाल.
 शेष्पी मतकर ओ मुरदार, मेरे आजे अद शीरदार.
 टेटे मतकर नाडीनगर, तु हे मोयी या यमा
 टरटर मतकर ओ चंडाल, लउवे तेरी क्या ?
 करहुं गुतोसे मोह लाल सरके अउ न
 शीरकर आया हींदुस्तान; मेरी हे

युरनवाला भेधमान, उसका बाध है शयतान.
 आवा भेयें कृथा पान, भेरे उनके पांके आन.
 छुहारे को बाध, ये मलाधमें भीलाध है, दवाधकी दवाध है.
 भीडाधकी भीडाध है.

सीरकेमें भीगाध है, राधमें असाध है, दवाधकी दवाध है,
 भीडाधकी भीडाध है.

धनीयेकी दाल है, धीली दुध आल है, मज्जेदार माल है,
 आनेवाला लाल है.

मुण्य लुन आनकर, उअलीमें आनकर, छलनीमें आनकर,
 अनाध ये दाल है.

छपन मसादेदार, लङ्गिन है भेशुमार, आवन गंगोकी यार,
 पोरेने अनार है,

आहीको मारहे सरहीको टारहे गरभीको हारहे ऐसी अहार है.

हुमरी. १६८

जादी भोरी भर देना ओ दाता यसरथवाले
 आलमके सरतान हो तुमे राजनके महाराज.
 आन पडी हुं देवडीपर तोरे हाथमें है भोरी लाज—ओ दाता.
 धन माया कछु काम न आवे आवे करनी काम,
 ऐसी करनी कर यतो जे पीछे आजे नाम—ओ दाता.
 देसा है रंग हमारा देसा है गुन गीयान,
 लनमें कछुबी प्यारे देसी है तोरी शान—ओ दाता.
 माया कीसकी माया जुटा सथ संसार
 जोपो नीजामी जेडा होवे पार—ओ दाता.

कुमरी. १७०

शेर महीनाको सांवरीया भने प्यारो लागेछ,
 दाछ हलीमाके गोह पीलाये आभीनाभीके लाल.
 पग धरत हे अरशके उपर हुमुक वाकी याल,
 लम यप्पलोकोकी कांधे कंवरीया जगके तारनहार—प्यारो.
 ला धलाकी आंसरीया ओर धललहलाकी राग,
 नामे नभीकी जप धुन लागी नीकसी दुधकी नाग.
 वडहतकी सर उपर पधीया जगके तारनहार—प्यारो.
 नेनमे भाजगका कजरा वरहायनाका ताज,
 सारे मलायेक भने अरती नभी यले मेअराज
 प्रेमकी कांधे उले कंवरीया जगके तारनहार—प्यारो.
 धन्ना आतयनाका हाथमे सागेर रहमतका गलेहार,
 जम तहुरा बरबर देवे कौसरके मुपता,
 अयतो मोरी लीजे अथरीया जगके तारनहार—प्यारो.
 केसे धरं पग प्रेम नगरमे योरन धेरे आठ,
 नाव पुरानी जेवत नाही अवधट पायो बाठ,
 पार लगादो मोरी नावरीया जगके तारनहार—प्यारो.
 मेहुं अयपल नार सप्पीरी दुर पीयाको देस,
 यलतो यलतो पैयां परानी लुरे होगये केस.
 मेली होगछ सगरी सुंदरीया जगके तारनहार—
 गगरी बारी ओर मे नीरपल नीर अठे
 पाई उगतहे छ धरकत हे गरदनते।
 कान नीजामी उतारे गगरीया ज

સાંભળો કાર્તિ મારી કહું છું હું મોઢેથી આજ,
 આ નગરીમાં હું છું સૌથી મોટેરો વૈદરાજ.
 ખુદી મારી સૌથી સારી ખાવામાં કહેવાય.
 ખાનારો જન જલદી જલદી જમપુરીમાં જાય.
 તાવની ઉપર દહાં ધતુરો આંખો ઉઠવે ડામ,
 કપ્પજાને અશીળુ ગોળી એવાં મારાં કામ.
 પેટ છુટેથી જમાલગોટો આપું હું બહુ વાર,
 કે દુખમાંથી છુટી જતાં લાગે નહીં કંઈ વાર.
 દાંત દુખેતો પ્લાસ્ટર મારું છાલી ઉપર સાર,
 પેચોટી પર જુલાખ દહાં હું ભારીથી બે ભાર.
 ગુમડા ઉપર અર્ક આપવો મરચાંના બેભાર,
 ગાંડાને હું ભાંગ આપું છું દીવસમાં દશ વાર.
 એસડ મારું સઉથી સારું પ્રીતે જે જન ખાય,
 એક દીવસમાં હુશીયાર થઈને જમપુરીમાં જાય.

મેરે કાનકા મોતી, (બે વાર)

મેરે લાખ ટકેકા ધર છતીયનપે સોતી—હજારા.

મેરે છાખ ભરી હે જલ જમુનાપે ધોતી—હજારા.

મેરે લાખે આધા જોખન ઉસે દેતી—હજારા.

अगली अन्तर मेने मोतीभी जोया पीछली अन्तर अडी
रौती—हजरा.

अ मोतीकु मेरे बाल पीरोया आयने में जेती—हजरा.
अ मोती के अहले मोती भंगाहे मोती भीना नहीं सोती—
हजरा.

१७३

कंध भीन रही अकेली मेरी जन छोड यहा जेधमान
—कंध भीन.

प्रीतम असे पहाडपे हम जमनाके तीर,
अप भीलनां कडीन हे पाडं पडे नंछर--कंध भीन.
यंदा जे तेरी यांदनीरे सुती पलंग भीछाय,
जप जगुं जप अकेलीरे मरं कटारी आय—कंध भीन.
प्रीतम तु मत जनीयोरे तुं भीछडे मुज येन,
जेसी जलकां मछलीरे तलपतहुं दीन रेन—कंध भीन.
प्रीतम तु मत जनीयोरे तु भीछडे मुज येन,
जेसी जंगलकी लकडीरे सीलगत हुं दीन रेन—कंध भीन.
लकडी जल डोयला बयारे डोयला जल भछ राप,
में पापन ऐसी जलीरे न डोयला भछ न राप—कंध भीन
जे में ऐसा जनतीरे प्रीत दीये दुप होय,
नगर दंडेरे इरतीरे प्रात न करीयो कोध—
नदी डीनारे मुरदा जलेरे में जननुं कुछ होय
अनकें कारन जेप लीयारे वोही न जल

कागारे कागा सथ तन पाप्रयो युनयुन पाप्रयो मास.
 हो नेना मत पाप्रयोरे पीया मीलनकी आस—कथ पीन.
 धागा टुटा शीर भीखेरे कली टुटी कुमलाय,
 चार छुटा नहीं भीखेरे दोगेसे हील गभराय—कथ पीन.

सजन. १७४

कोछ धीमी गाडी हांकोरे ओ राम गाडीवाला,
 कोछ मद्धरे गाडी हांकोरे ओ राम गाडीवाला,
 गाडी तेरी रंग भेरंगी जेल जेडे हो चार,
 हांकोने वाला छेल छपीला भेकनवाला लालरे—ओराम.
 गाडी अटकी रेतमें बाछ मंजील पडाहे दुर,
 अयसा कोछ सतगुर भीसे जे पहोंयावे लुजुररे—ओराम.
 घोडा छुटा थानसे बाछ जगमें पडी पुकार,
 दस दरवाजे अंध हुये बाछ नीकल यला असवाररे—ओराम.
 जंतर हमारे जंजर लछ गयो अजवन हार,
 जंतर भियारो शुं करेरे टुट गयो अस ताररे—ओराम.
 गंगा कठे धर अनाया नावमें नीरमल नीर,
 केहनेवाला केहगया बाछ साधुदास कपीररे—ओराम.

रेल गाडा. १७५

१ अट पट करती सीटी अजती आतीहुं,
 २ अथेताओ अपने वतनको जनेवालो.

ਖਤਨੀ ਜਲਦੀ ਕਯੁਂ ਛੇ ਤੁਮਕੋ ਠੇਠਰੇ ਠੇਠਰੇ ਆਤੀਛੁੰ—ਸ਼ੋਰ.
 ਆਂਧੀ ਆਏ ਪਾਨੀ ਘਰਸੇ ਆਗ ਪਠੇ ਯਾ ਉਠੇ,
 ਮੁਝਕੋ ਕੁਛਲੀ ਖੋਫ਼ ਨਹੀਂ ਮੇਂ ਅਪਨੀ ਖ਼ੁਨਮੇਂ ਜ਼ਮੀਛੁੰ—ਸ਼ੋਰ.
 ਰੋਠਰੇ ਜੰਗਲ ਔਰ ਗਾਊ ਕਸਏ ਝੀਲ ਵ ਢਰੀਯਾ ਔਰ ਵਾਈ,
 ਫੇਅਤੀ ਭਾਲਤੀ ਸੇਰੇਂ ਕਰਤੀ ਫ਼ਰਦਮ ਆਤੀ ਜ਼ਮੀਛੁੰ—ਸ਼ੋਰ.
 ਖ਼ੁਰੇਂ ਸ਼ਕਕਰਕੀ ਲੋਛਾ ਲਕੜੀ ਕੰਕਰ ਪਥਰ ਔਰ ਗਲ਼ਾ,
 ਛਾਥੀ ਖੋਛਾ ਖ਼ੁਰਛੇ ਘੜਏ ਸਯਕੋ ਲਾਏ ਲਾਤੀਛੁੰ—ਸ਼ੋਰ.
 ਸ਼ੋਰੇ ਅਘਰ ਹੋ ਯਾ ਛਾਥੀ ਭਾਗਤੇ ਫੇਅਕੇ ਸਯ ਮੁਝਕੋ,
 ਸਾਮਨੇ ਮੇਰੇ ਕਯਾ ਕੋਛ ਆਏ ਫੇਵਨੀ ਮੇਂ ਘਨਜ਼ਮੀ ਛੁੰ—ਸ਼ੋਰ.
 ਪੜਤੀ ਹੇਂ ਜਘ ਅਘੜਕੀ ਖ਼ੁਫੇਂ ਫ਼ਾਲੀ ਖ਼ਠਾ ਜਘ ਛਾਛ ਹੋ,
 ਯਾਰ ਮੇਰੇ ਕੁਛ ਜੁਠ ਨ ਪੁਛੇ ਝੁਲਾ ਮੇਂ ਘਨਜ਼ਮੀ ਛੁੰ—ਸ਼ੋਰ.

ਕੁਮਰੀ. ੧੭੬

ਜਨ ਕੀਤਨੇਕੋ ਯੇਯੋਗੀ ਘਾਲਾ ਜੇਘਨ,
 ਕੇਕੇ ਰੁਪੈਯਾ ਫੀਘਾਫੇ ਜੇਘਨ—ਜਨ.
 ਨਾਲੀਸ਼ ਕਰੋਗੇ ਕਰਨੇ ਨ ਫੁੰਗੀ,
 ਘਾਨੇ ਫੇਯੇਠਰੀਮੇਂ ਮੇਰਾ ਫੁਕਮ—ਜਨ.
 ਯਾਰੀ ਕਰੋਗੇ ਕਰਨੇ ਨ ਫੁੰਗੀ,
 ਗਯਰਾਂਸੇ ਮੀਲਨੇਕੀ ਘਾਲੇ ਕਸਮ—ਜਨ.
 ਗੋਰੀ ਤੇਰੀ ਤਘਤਸੇ ਪੁਝ ਕਰਨੇਕੋ
 ਕੇਕੇ ਅਸ਼ਰਫ਼ੀ ਫੀਘਾਫੇ ਜੇਘਨ

केहरवा. १७७

हेभुं हेभुं सुरतीया जे प्यारीरे,
 जडं जडं में भजके वारीरे.
 हींदल वली हो आप अताये रसुल हो,
 शाने हसन हुसेन हो गने भुतुल हो.
 सीद्धत कयुंकर प्यां हो तुम्हारीरे—हेभुं,
 तुम ताजदारे यीश्त हो सुलताने अवलीया.
 तुम आशीके रसुल हो माअशुके कीश्रीया.
 हो जडां तुमपे हे गं नीसारीरे—हेभुं.
 जमे भये वीसालसे सरमस्त कीजये,
 आदीम हुं आदीमीका अता तस्त कीजये,
 अय गुले क्षातीमा नव अदारीरे—हेभुं.
 ताकत नहीं गुदाछडी वल्लाड अण जरा,
 कीजे करम करीण भुला लीजये शडा,
 कमतक रहुंगा डिस हरे अकदससें हुर हुर,
 भेताण भेकरार हुं भुलवाछये हुंजुर,
 इअ गुजररी गुदाछमे सारीरे—हेभुं.
 हो धंदलीमे सयरे गुलीस्तांने माअरेशत,
 नुरे भुदा हो आप गुले पागे भगदरत.
 नवा अदरे सप्पा तुमसे जररीरे—हेभुं.
 ये आरगुये वीसाले जनाण हे,
 य नीसात प्याले जनाण हे,
 करं धंतेजारीरे—हेभुं.

कुमरी. १७८

तेरी गाल गाल छतीयां प्यारी लगे,
 तेरी गाल गाल छतीयां प्यारी लगे,
 तेरे गोरे गोरे गाल तेरे धुंधर वाले पाल,
 तेरी अडी अडी अंभीयां प्यारी लगे.
 तुतो याये पान दाव तेरे मोहपर पडा इमाल,
 तेरी दांतोकी भीरसी क्यारी लगे.

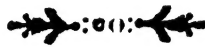
मांड कुमरी, १७९

अजमेरके आसी मन मोहना, मोहे दीजे दरस दीप्याय,
 मोरा तउप तउप छया जये, आज मोहे दीजे दरस दीप्याय,
 नथी अवी हसनेनके तुरे अयेन, सानीये गौसुस सकलेन,
 सगरे वली ये पुकार करत हें ठारे तुमरे द्वार.
 आज कुरुमानके राजकुमार, आज मोहे दीजे दरस दीप्याय,
 यंद्र अदन भीरग लोयनी नेनां. माये तीलक सर तान,
 लींदके महाराजके राज, आज गरीब नवान
 तोरी सुरतके अलहार, आज मोहे दीजे दरस
 आज कुतुथ ओर गंजे शकर, या सापेर
 सगरे वलीयनमें सरदार तुम्हीं हो, आ
 तुमनो तारेमें जयसे यांद, आज दीजे

ਆਨ ਪਾਠਾਂ ਫਰਪੇ ਟੁਮ੍ਹਾਰੇ, ਠੋਠਕੇ ਮੇਂ ਖਰਘਾਰ.
 ਜੇ ਕੁਝ ਖੀਪਤਾ ਖੀਤੀ ਛੇ ਖਾਞ, ਜਨਤ ਛੇ। ਸਰਕਾਰ.
 ਤਮ ਤੇ। ਕਾਠੀ ਕੀ ਰਖੀਯੋ ਖਾਞ, ਖਾਞ ਦੀਞੇ ਮੋਛੇ ਫਰਸ ਦੀਖਾਯ.

ਲੇਖੀ. ੧੮੦

ਦੀਲ ਫ਼ਰਦੇ ਪਰੀ ਐ। ਫਮਾਰੀ ਫਮੇਂ,
 ਘੋਸਾ ਨ ਦੀਯਾ ਫਘਾਰਾ ਫਮੇਂ—ਦੀਲ,
 ਮੇਫ਼ੀਲਮੇਂ ਗਯਰੇਂਕੀ ਭੀ ਖੁਲਾਨਾ,
 ਨਯਨੇਂਸੇ ਕਰਨਾ ਫਸਾਰਾ ਫਮੇਂ—ਦੀਲ.
 ਗਯਰੇਂਸੇ ਫਸਨਾ ਫਮਸੇਂ ਨ ਖੋਲਨਾ,
 ਯੇ ਘਾਤ ਨਛੀਂ ਛੇ ਗਯਾਰਾ ਫਮੇਂ—ਦੀਲ.

[M. S. ALI KADERI.]

ਤਮਾਮ ਸੁਫ.

?? મુસલમાન ભાઈએને ખુશ ખબર??

અમારી પાસે નીચે લખેલી ઇમલામી કિતાબો મળશે, અને એ સિવાય ખીણ પણ મળશે. જેને મંગાવવાની મરજી હોય, તેણે એક ઠાંડે લખવો, એટલે વી. પી. થી મોકલવામાં આવશે. સામગ્રી લેનારને ફાયદાથી આપશું, વધુ ખુલાસો કાગળથી થશે.

મીલાદે રસુલ ઉર્ફે ખાજે રસુલ—એમાં આશુદ્ધ શરીરની રીવાયતો, અને કસીદા તથા ગઝલો છે. કીંમત રૂ. ૦-૪-૦

તોહફતુલ ખરકાત—એમાં હજરને કબ્રની મુસાફરીની એકલાલ અને મક્કા, અને મદીના ત્રીજેરે જયારતોનું ખ્યાન છે. કીંમત રૂ. ૦-૪-૦

જુકરશ શહાદતેન—એમાં હમામ હસન, તથા હમામ હુસેનની શહાદતનું ખ્યાન, અને મરહૂમીયા, નાહા, માતમ તથા સલામ, રીવાયતો ત્રીજેરે છે. કીંમત રૂ. ૦-૫-૦

તજકેરતુલ અખીયા—આ કિતાબમાં પુરખાનું મજહમાં જણાવેલા મશહૂર પેગંબરો તથા હજરતનાં અસલામો અને હમામો તથા ઇસલામી કોમો અને રીવાજોનું ખ્યાન છે. કી. ૦-૮-૦

તોહફતુલ મુશતાક—એમાં દુઆએ ગબુલ અશી, દુરદે અકબર તથા ખીણ દુઆઓ છે. કીંમત રૂ. ૦-૩-૦

મનખેઉલ આહુબન—(વહાત નામું) હજરત સલ,નું માં સહી રીવાયતોથી લખાયેલું કીંમત રૂ. ૦-૨-૦

ગં દાતારના કિસ્સો—હનાવાનાં પીર મીરાં સૈયદ કીંમત રૂ. ૦-૧-૦

ખીન સૈયદ અમારમીયાં કાદરીની ક. ખીલીમીરા, જીલ્લે—મુસ્ત.

